Tim Lebbon
&
Christopher Golden
POARTA IADULUI

Tim Lebbon

&

Christopher Golden

Poarta Iadului

Versiunea în limba română

UNCRIS

• • •

Lui Vasili Glazkov îi era cald. Adică aşa credea, pentru că de mult timp nu mai avusese parte de căldură. Degetele de la mâini şi de la picioare îl furnicau datorită circulaţiei sângelui ce revenea în ele, şi simţea o senzaţie plăcută, înţepătoare, în nas şi obraji.

Dincolo de uşa deschisă, Anna îi întindea o cană aburindă. Zâmbea. În jurul ei erau accesoriile misiunii lor – cutii cu mostre, echipament de laborator, unelte şi instrumente pentru excavat, echipament pentru supravieţuire şi haine. Când a intrat el în cameră, uşa s-a trântit în spatele său, jaluzelele s-au închis, şi au rămas singuri în căldura luxoasă. Nimic nu mai conta în afară de ei doi. A luat cana şi a sorbit din ea, fierbinţeala cafelei răspândindu-i-se prin trup, ajungând chiar şi la cele mai profunde şi reci părţi care n-ar fi crezut că se vor mai încălzi vreodată.

Anna a început să-şi desfacă centura şi hamurile. Şi-a lăsat să cadă pistolul şi carabina, pumnalul. Din uniformă, a ieşit la vedere trupul tare, musculos. I-a simţit căldura. Îi dorea căldura familiară şi parfumul, siguranţa ei, dar a aşteptat să-şi termine cafeaua. Anticiparea era o plăcere şi mai mare.

— Vasili!

O mână l-a înşfăcat de braţ şi l-a smucit, întorcându-l. S-a încruntat, şi s-a întins ca să se uite înapoi la iubita sa aproape goală. Dar oricât de tare s-a răsucit, ea nu i-a intrat în câmpul vizual.

— Vasili, trezeşte-te!

Glazkov a deschis ochii. Aerul din faţa sa era plin de ceaţa respiraţiei. S-a ridicat repede, suspinând, pentru că visul său a îngheţat şi s-a spulberat în realitatea cenuşie.

— Amanda?

Amanda Hall se afla în mica încăpere, încotoşmată în haine groase. Pe gene avea gheaţă, iar în ochi o sclipire de surescitare.

— Vasili, trebuie să vii.

— Unde?

— Jos, în vale. Ninsoarea a încetat, soarele apune, iar tu trebuie să vii. Hans e deja gata.

Glazkov s-a uitat în jur, încercând să ignore sentimentul neplăcut care îl cuprindea. Camera sa era mică şi spartană, conţinând mica sa rezervă de haine murdare, câteva cărţi şi o singură fereastră acoperită în interior cu un start gros de gheaţă.

— Iar ai fost singură afară?

Fuseseră preveniţi cu toţii să nu se aventureze singuri dincolo de limitele taberei. Era periculos, iresponsabil, şi riscant pentru toţi. Dar Amanda era încăpăţânată şi sigură de sine, nu o femeie obişnuită să se supună ordinelor. Se întrebă dacă toţi americanii erau ca ea.

— Nu contează! a dat ea din mână, înlăturându-i obiecţia.

— Deci, ce-i jos, în vale? a întrebat Glazkov.

Frigul îi cuprinsese deja piele şi-şi croia drum până în oase. Se întreba dacă se va mai încălzi vreodată, ca atunci când el şi Ana se aflau împreună. Trecuseră doar 12 săptămâni de când s-au văzut ultima dată, dar ţinutul neprielnic lungea timpul şi distanţa, iar simţământul de izolare era intens. În acest loc blestemat, frigul era o creatură vie, care respira.

— Vino să vezi, spuse Hart, zâmbind iarăşi. S-a întâmplat ceva.

Afară, marea linişte albă era o greutate pe care aproape o simţea. Întotdeauna, lui Glazkov i se tăia respiraţia – nu frigul, ci tărâmul uimitor şi sentimentul că ei ar putea fi singurii oameni vii din întreaga lume. Nu existau pe cer dâre lăsate de avioane care să dovedească altceva, nici coloane de fum din coşuri. Nici o dovadă că altcineva s-ar fi aflat vreodată pe acolo. Vechile urme de paşi şi de moto-sănii au fost acoperite de viscolul recent. Cele trei clădiri interconectate, care formau tabăra – spaţiile pentru locuit, laboratorul cu depozitul pentru echipamente, şi garajul – erau pe jumătate îngropate, doar acoperişurile şi partea de sus a ferestrelor înălţându-se curajos deasupra nămeţilor.

— Luăm moto-sania? a întrebat Hans Brune.

— E doar o milă, a replicat Amanda.

Neamţul a pufnit, dând ochii peste cap. Dinţii îi clănţăneau deja, trupul îi tremura, chiar dacă avea pe el atâtea haine încât abia dacă mai avea formă umană.

— Haide, Hans, spuse Amanda. Eu am fost deja o dată acolo, dimineaţă.

— O prostie. Ştii care sunt regulile.

— Şi? Ai să-mi faci raport?

Hans a dat din cap, apoi a zâmbit. Expresia feţei era cu greu vizibilă în spatele ochelarilor de zăpadă.

— Păi, dacă trebuie să mergem pe jos, atunci să mergem, spuse. Deja mi-au îngheţat *biluţele*.

— Încă mai ai *biluţe*?

— Mari. Grele. Păroase.

— Ca de urs.

S-au pus în mişcare, iar Glazkov asculta zeflemeaua dintre cei doi însoţitori.

Ştia că între ei era ceva mai mult decât prietenie – văzuse umbre ciudate noaptea, şi uneori le-a auzit gemetele şi gâfâielile când vântul era mai calm, iar liniştea de dincolo de cabine amplifica fiecare sunet din interior. Nici unul dintre ei n-a spus ceva despre asta, iar el le era recunoscător. În prima zi au căzut de acord că orice relaţie în afara celor colegiale sau profesionale putea fi în detrimentul situaţiei lor.

Deşi locaţia lor era mai puţin izolată decât simţeau ei, pentru următoarele şase luni nu existau vizite planificate în staţiunea lor ştiinţifică. Hart şi Brune probabil că ştiau că el este la curent, dar se simţeau confortabil în ignoranţa lor reciproc simulată.

Ştia că acasă, în America, Amanda avea un soţ. Despre Hans ştia puţin. Dar Glazkov nu judeca niciodată pe alţii. La aproape 50 de ani era cel mai experimentat dintre ei. Aceasta era a cincisprezecea sa tabără, şi a patra în Siberia. A fost şi în Alaska, St. Georgia, Antarctica,

Groenlanda, şi în multe alte colţuri îndepărtate din lume. În astfel de locuri, legăturile cu *acasă* erau adesea întărite de izolare, dar uneori puteau fi şi slăbite. Ca şi cum asemenea distanţe şi efectele ţinuturilor deşertice, dezolante, făceau ca noţiunea de *acasă* să devină vagă şi nebuloasă. A văzut oameni întăriţi de călătoria lor în asemenea locuri, dar i-a văzut şi înfrânţi. Cunoştea semnele ambelor categorii. De cele mai multe ori, ştia că e mai bine să nu intervină.

Amanda i-a condus departe de staţiunea de cercetare, către panta abruptă ce cobora în vale. Aici, copacii creşteau mai deşi, cu crengile veşnic verzi încărcate de zăpadă, iar sub cupola lor era întuneric ca în amurg. Dar, odată întraţi în pădurea deasă, zăpada nu mai era atât de adâncă, iar înaintarea era mai uşoară.

Glazkov, Hart şi Brune se aflau aici ca parte a unei coaliţii internaţionale ce colabora la studierea efectelor schimbării climatice. În timp ce politicile continuau să pună obstacole acţiunii concrete, adevărata ştiinţă şi cercetătorii îşi vedeau de treaba lor. Uneori considera că, dacă ar fi fost lăsate pe mâna oamenilor obişnuiţi, relaţiile umane s-ar fi stabilizat şi îmbunătăţit în timpul unei singure generaţii. Sportul, muzica, arta, ştiinţa, s-au răspândit pe tot globul ţinând prea puţin seama de politici sau religii, sau de mult mai periculoasa combinaţie a acestor două. La fel a fost şi cu studiul lor asupra schimbării climatice. Detractorii o negau, dar, în ultima decadă, Glazkov a văzut destule dovezi cât să-l înspăimânte.

— Şi ce făceai pe-aici de una singură? a întrebat Brune.

— Nu mi-era somn, spuse Hart. Şi am auzit un zgomot. Am simţit ceva. Voi nu?

— Nu.

— Nici eu, a adăugat Glazkov. Ce a fost?

— Un huruit îndepărtat. Şi ceva ca... o vibraţie.

— O avalanşă, spuse Brune.

— Posibil, a fost de acord Glazkov. Temperaturile sunt cu 6^0 mai ridicate decât media acestei perioade a anului. Ninsorile au fost mult mai puţin bogate, iar în munţi este o grămadă de zăpadă nestabilizată.

— Nu, nu, n-a fost asta, a negat Hart. Am văzut ce a fost.

— Ce anume?

Glazkov începea să-şi piardă răbdarea datorită *tachinării* ei.

— E mai bine să vedeţi cu ochii voştri.

Au înaintat cu greu, traversând câteva pâraie îngheţate şi unii copaci prăbuşiţi, păstrând o vreme liniştea.

— Am crezut că a *fost* o avalanşă, spuse Hart, acum cu o voce mai reţinută. Mi-aş fi dorit să fi fost. Dar munţii sunt la 10 mile distanţă. *Chestia* asta... e mult mai aproape.

Glazkov s-a încruntat. Pentru prima dată de când lucra cu el, ea părea să fie neliniştită.

— Ar trebui să raportăm asta?

— Da, repede. Dar avem nevoie de fotografii.

— Le putem face şi după aceea.

Au străbătut nămeţii cu ajutorul *rachetelor* de zăpadă ataşate la încălţăminte, ieşind din pădure, dar au dat de un strat şi mai gros. Brune a ridicat carabina la umăr, iar Glazkov s-a uitat în jur, căutând orice semn al prezenţei urşilor. Nimic. De fapt...

— E linişte.

Pe-aici e întotdeauna al dracului de linişte, a replicat Brune.

— Nu, vreau să spun... *prea multă* linişte.

Clişeul mai că îl făcu să râdă, dar expresia de pe chipurile lui Hart şi Brune l-au încremenit. Aveau capetele înclinate, glugile date jos ca să poată asculta. Vedea cum amândoi începeau să înţeleagă.

În ţinuturile îndepărtate din Peninsula Yamal, la 300 mile nord de Cercul Arctic, erau puţini oameni, dar ei se obişnuiseră cu apelurile, ţipetele şi urletele sălbăticiunilor. Urşii bruni erau o prezenţă obişnuită în păduri, iar în zonele mai puţin împădurite erau eleni. Căprioarele erau vânate de lupi. Speciile de păsări erau numeroase, iar marea

bufniţă-vultur stăpânea cerul. Unele sălbăticiuni erau periculoase, de aceea era necesară carabina. Totuşi, după 12 săptămâni petrecute aici, nu se trăsese nici un foc.

— Nimic, a constatat Brune.

Şi-a dat jos carabina de la umăr , ca şi cum liniştea în sine i-ar fi putut ataca.

— Până acum n-am băgat de seamă, spuse Hart. Haideţi. Nu mai e mult, şi vom vedea de pe creastă.

— Vom vedea ce? întrebă Glazkov.

Hart s-a uitat la el, iar din ochi îi dispăruse toată buna dispoziţie.

— Craterul. Poarta Iadului.

• • •

O, Doamne, are dreptate, se gândea Glazkov. *Chiar este o poartă spre Iad. Dar ce-ai fi în fundul ei?*

— N-am mers mai departe de aici, spuse Hart.

— Nici nu te condamn, a liniştit-o Burne. Vasili?

— O dolină, a hotărât Glazkov.

— Chiar aşa? E uriaşă.

— Să mergem.

Au început să coboare panta abruptă, spre josul văii, şi vedeau acum şi alte caracteristici. Glazkov consideră că are un diametru de peste 150 m. Pentru că soarele se afla foarte jos deasupra orizontului, gaura era adâncă şi neagră, razele de lumină ajungând doar la marginea opusă. La prima vedere a avut oarece îndoieli, dar nu exista nici o explicaţie pentru fenomenul către care se îndreptau.

Topirea permafrostului – fapt ce se petrecea pe tot globul – a eliberat cantităţi enorme de gaz metan. Era nu numai o consecinţă a încălzirii globale, ci şi o cauză a acesteia. În unele locuri, degajarea gazului forma aceste doline aproape peste noapte, milioane de tone de rocă prăbuşindu-se în cavernele aflate la sute de metri sub suprafaţă.

— Avem nevoie de instrumente. Detectoare de metan. Camera telecomandată. Toate.

— Păi, hai să ne întoarcem şi să le luăm, spuse Brune. Şi trebuie să raportăm despre asta. Chiar trebuie.

— Da, hotărî Glazkov.

— Mda, fu de acord şi Hart.

Dar au continuat să înainteze spre groapă, acum grăbiţi, emoţia dându-le aripi.

Au avut nevoie de 15 minute ca să ajungă pe fundul văii. Va dura mult mai mul timp ca să urce înapoi, dar lui Glazkov nu-i păsa. Deja putea simţi mirosul – deocamdată slab – de ouă stricate[1] al metanului. A început iarăşi să ningă, şi vizibilitatea a scăzut, în timp ce ei urmau cursul unui pârâu ce traversa fundul văii, către uimitoarea nouă formaţiune geologică. În această perioadă a anului, pârâul ar fi trebuit să fie îngheţat, şi în mare parte chiar era. Dar o bună parte din apă curgea. Apropiindu-se de marginea gropii, Glazkov a auzit zgomotul inconfundabil al apei ce curge pe suprafaţa stâncii.

— Ce-a fost asta? a întrebat Burne.

Stătea nemişcat în spatele lor, cu capul aplecat.

— Cascadă.

— Nu, nu asta. Altceva.

Ascultară cu toţii. nimic.

— Ar trebui să ne întoarcem. Avem nevoie de echipament pentru respiraţie, camere...

— Nu mai avem mult, spuse Glazkov.

Nu se simţea prea liniştit văzându-l că şi-a dat jos arma de la umăr şi acum o ţinea în mâini, pregătită.

— În ce ai de gând să tragi? râse Hart. În monştrii din adâncuri?

---

[1] De fapt, metanul (CH_4) în sine este un gaz inodor. A ouă stricate miros alte gaze, precum tert-butiltiolul - $(CH_3)_3CSH$, sau hidrogenul sulfurat (acidul sulfhidric - H_2S).

Trei minute mai târziu, pe când ieşeau dintr-un pâlc de copaci aflat la numai 100 m de marginea gropii, au văzut ce-i aştepta acolo – din întunericul adâncului, ieşeau nişte creaturi târâtoare, cu tentacule, cu pielea decolorată datorită lipsei pigmentului şi guri umede care se căscau înghiţind aerul proaspăt. Amanda a fost prima care s-a prăbuşit.

• • •

Căpitanul Anna Demidova şi unitatea ei erau pregătiţi. Complet echipaţi, informaţi asupra tuturor aspectelor situaţiei, băgaţi în priză. Era convinsă că va fi o cercetare în forţă şi o extragere fără nevoia vreunui contact agresiv. Dar dacă separatiştii *făceau* vreo tentativă de intervenţie, mica unitate *Spetsnaz* a lui Demidova era pregătită pentru luptă. Într-un fel sau altul, se vor întoarce cu informaţiile furate. În vremurile actuale, o hârtie printată părea ceva aproape preistoric, dar era mereu uimită de obiceiurile unora dintre agenţii de Informaţii de elită ai Rusiei.

Având oamenii adunaţi în hangarul elicopterului, Căpitanul Demidova a profitat de ocazie ca să-i evalueze încă o dată. Caporalul Vladimir Zhukov o tachina adesea pentru că este exagerat de grijulie, chiar paranoică, în legătură cu orice mic detaliu. Replica Demidovei era că nu a pierdut niciodată în acţiune nici un soldat, şi că nici nu a ratat vreodată o misiune. Era ceva ce el nu putea contrazice. Dar tachinarea continua, iar ea o accepta. Bunele relaţii dintre cei cinci membri ai unităţii sale erau unul dintre factorii cei mai importanţi ce contribuiau la succes.

— Totul e bine, Caporal?

Zhukov şi-a dat ochii peste cap:

— Da, Căpitane. Totul e pus la punct, totul e pregătit, ghetele sunt lustruite, lenjeria curată, armele unse, detaliile misiunii memorate, exact la fel ca acum 5 minute.

Demidova l-a cercetat din cap până în picioare. Era cu 30 cm mai înalt decât ea şi cu 50 kg mai greu. Mulţi îl cunoşteau după porecla sa,

Gora (munte*)*.Dar nici unul din unitatea lor nu-i spuneau aşa. Nu-i plăcea, şi nimeni nu-şi dorea să-l şucărească vreodată.

— Ai un nasture descheiat, îi spuse, arătându-i tunica, după care trecu la următorul om.

Zâmbi la auzul blestemului mormăit.

Următoarea era Soldatul Kristina Yelagina. Înaltă, suplă, atletică, cu un chip serios, era unul dintre cei mai tăcuţi şi calmi oameni pe care-i întâlnise vreodată Demidova. Odată, o văzuse pe Yelagina despicând gâtul unui bărbat cu o cană de metal spartă.

— E bine? a întrebat-o Demidova.

Femeia a dat doar din cap ca răspuns.

— Nu-mi plac elicopterele, spuse soldatul Vasnev. Mă fac să mă simt rău.

— Şi când ţi-a fost ţie vreodată rău în timpul unui zbor cu elicopterul, Vasnev? l-a întrebat Demidova.

— Eu n-am zis că-mi *face* rău, Căpitane. Am spus că mă *simt* rău.

— Simte-te rău în tăcere.

— Dvs vă convine, Căpitane, a bombănit Budanov.

Stătea pe o ladă cu provizii, rulând cu grijă o ţigară.

— Dvs nu trebuie să staţi lângă el. Tot timpul se plânge.

— Ai permisiunea mea să-l înjunghii mortal dacă mai scoate măcar o şoaptă.

Budanov s-a uitat la ea, cu chipul plin de cicatrici la fel de palid ca totdeauna, chiar şi în semiîntunericul hangarului.

— Mulţam fain. Aţi auzit cu toţii, da? Toţi sunteţi martori!

— Acum, chiar şi prietenii mei îmi sunt împotrivă! spuse Vasnev. Mă simt rău. Nu vreau să merg în misiunea asta. Cred că am oreion[2].

Privirea Demidovei a fost atrasă de o mişcare; un gest al pilotului elicopterului prin fereastra deschisă din stânga.

— Ne cheamă. Să urcăm.

---

[2] oreion – aici este o glumă: oreionul este boală contagioasă (inflamarea glandelor salivare parotide) specifică copiilor (apare foarte rar la adulţi, doar dacă nu au avut-o în copilărie).

Profesionali ca întotdeauna, cei patru companioni ai ei au încetat zeflemeaua şi, ieşind din umbrele hangarului, s-au ambarcat în elicopter, aranjându-şi armele şi verificându-şi unul altuia echipamentul. Demidova a urcat la bord ultima. După ce s-a aşezat, iar echipajul de la sol a închis şi asigurat portiera cabinei, şi-a conectat căştile şi a auzit o voce din cockpit:

— Avem aprobarea, spunea pilotul. Peste 3 minute decolăm.

— Am înţeles, confirmă Demidova.

— Îmi pare rău de Vasili, Căpitane.

Demidova a încremenit. Restul unităţii sale, toţi cu căştile pe urechi, se uitau la ea. Caporalul Zhukov şi-a înălţat sprâncenele, iar Vasnev a ridicat din umeri: *Nu ştiu despre ce e vorba*.

Mintea Demidovei lucra febril. Dacă i s-a întâmplat ceva lui Vasili, iar ea nu a fost informată, înseamnă că a existat un motiv serios pentru asta. Poate că generalul a considerat că un asemenea factor de distragere a atenţiei i-ar afecta misiunea prezentă, şi o va informa după întoarcere, adică peste 6 ore.

Dar după comentariul pilotului, atenţia sa a fost distrasă şi mai mult.

— Ce s-a-ntâmplat cu Vasili? a întrebat.

Sistemul de comunicaţii a rămas absolut tăcut. Apoi s-a auzit ceva ca o şoaptă şi turbinele elicopterului s-au trezit la viaţă, zgomotul lor a crescut şi lumina verde *'pregătirea pentru decolare*' a luminat cabina.

Demidova a ezitat, gata să-şi desfacă chingile şi să se ducă în cabina de pilotaj. Dar a simţit o mână pe braţ. Budanov. Acesta a dat din cap, apoi i-a arătat ce ţinea în mâna cealaltă.

Imediat, Davidova a înclinat şi ea capul, aprobând în linişte.

Soldatul Budanov era tehnicianul lor transmisionist. La fel de bine înarmat ca şi ceilalţi, avea asupra sa şi o sumedenie de echipamente hi-tech – pe unele nici chiar Davidova nu prea le cunoştea. Erau obişnuitele radiouri şi telefoane via satelit, dar şi sisteme de comunicaţii prin internet şi alte dispozitive, toate proiectate să le susţină misiunea şi să-i

ajute în caz că aveau probleme. Budanov le salvase piele de multe ori, iar acum promitea altceva.

Îmi pare rău de Vasili, Căpitane.

În timp ce elicopterul a decolat şi s-a îndreptat spre nord, Budanov a deschis o tabletă şi a început să tasteze şi să *scroll*eze. După 3 minute i-a dat-o lui Demidova, cu o hartă pe ecran. I-a făcut semn să plaseze pe ea ultima poziţie cunoscută a iubitului ei – ceea ce a şi făcut – baza de cercetare ştiinţifică din peninsula Yamal. Budanov a luat tableta înapoi, manevrând cu cealaltă mână telefonul prin satelit. După 4 minute s-a oprit.

Nici unul dintre ei nu a vorbit după decolare. Când Budanov şi-a ridicat privirea spre Căpitan, toţi au înţeles.

Demidova a luat tableta de la el şi s-a uitat la cea a găsit.

• • •

— Îmi asum întreaga răspundere, spuse Căpitanul Demidova.

Inima îi bătea repede, iar abdomenul îi zvâcnea dureros. O parte din această stare se datora înţelegerii a ceea ce făcea – nerespectarea ordinelor şi dezertarea, abandonarea unei misiuni extrem de importante, deturnarea unui elicopter al armatei ruse. Dar cea mai mare parte a stării ei de rău era cauzată de spaima ce o simţea pentru soarta lui Vasili.

Echipa ştiinţifică dispărută... activitate seismică înregistrată în zonă...

— Căpitane, nu pot să modific cursul, a spus pilotul.

Ea îi putea vedea nervozitatea. El şi co-pilotul stăteau tensionaţi în scaune, iar ea le putea simţi îndoielile, zbuciumul interior. Adevărat, purtau pistoale. Dar ştiau şi pe cine transportă.

— Îţi ordon.

— Căpitane, ordinele mele...

— Nu mă folosesc de grad, i-a tăiat-o Demidova. Nu e vorba de asta. Dar am să folosesc pistolul dacă nu faci ce spun eu.

— Şi ce ai să faci? Ai să mă împuşti? a întrebat pilotul.

...modicări drastice ale terenului... întreaga regiune este carantinată...

— Hai să nu aflăm răspunsul la această întrebare. Yelagina, vino la mine.

Soldatul Yelagina s-a strecurat în cockpit, lângă Demidova, în spatele piloţilor.

— Ştii ce ai de făcut, i-a spus Demidova.

Yelagina s-a aplecat peste umărul celor doi şi a început să manevreze contactele de pe tabloul de bord. Ea a fost pilot înainte de a fi recrutată în *Spetsnaz*, şi ştia cum să deconecteze dispozitivele de urmărire şi transponderele, şi unde erau balizele de urgenţă.

— Stai cu ochii pe ei. Eu mă duc să vorbesc cu ceilalţi. Şi, Kristina... mulţumesc.

Yelagina a dat scurt din cap, apoi s-a instalat lângă panoul din spatele piloţilor.

Ajunsă înapoi în cabina cargo, Demidova s-a uitat în jur, la ceilalţi. Nu a văzut nici o dezaprobare. Nici nu se aşteptase la aşa ceva – se aflau împreună, ca un grup bine unit, de patru ani, şi au văzut şi executat multe lucruri teribile. Ştia că încrederea lor şi sentimentul de *familie* era mult mai dezvoltat. Dar, când le-a întâlnit privirile, tot a mai simţit o senzaţie arzătoare în ochi.

— Ştiţi ce am făcut – era mai mult o declaraţie decât o întrebare.

Sigur că ştiau.

— Îţi urmăm ordinele, spuse Zhukov.

— Nu vă pot ordona să faceţi asta.

— Nici nu e nevoie, spuse Vasnev. Vasily Glazkov este prietenul tău, deci este şi al nostru. Noi ne ajutăm prietenii.

— Vor fi repercusiuni.

Vasnev ridică din umeri. Budanov îşi examina unghiile.

— Bine, spuse Demidova, suspinând uşor. E un ocol de numai o oră. Ţinta noastră originală nu pleacă nicăieri, şi ne vom termina misiunea cât de repede este posibil.

— Numai dacă Maiorul nu trimite un avion ca să ne spulbere de pe cer, a precizat Zhukov.

Era doar o afirmaţie, dar nimeni nu a negat ideea. Acum se aflau pe teren periculos, şi nimeni nu ştia cu exactitate ce le rezervă viitorul.

Venim după tine, Vasili, se gândi Demidova.

• • •

Anna va veni după mine, îşi spunea Vasily Glazkov. *Va auzi despre asta, îşi va aduna echipa, şi va veni ca să afle ce s-a întâmplat.*

În întuneric, nu putea vedea nimic în jurul său. Dar îi putea simţi acolo, şi oriunde s-ar fi mişcat, le simţea mirosul – carne putrezită şi intenţii necruţătoare.

Numai de aş putea să o previn ca să stea deoparte.

• • •

— Căpitane, trebuie să vezi asta.

Pilotul părea speriat, iar când Demidova s-a strecurat în cockpit, se aştepta să vadă prin parbriz două Mi-35[3]. Asta ar fi însemnat sfârşitul scurtei lor rebeliuni.

Dar spaţiul din jur era liber, iar după expresia şocată a lui Yelagina înţeles că e vorba de ceva mult mai grav.

— Ce-i?

— Acolo, jos.

Co-pilotul a arătat, iar pilotul a virat elicopterul într-un cerc larg pentru ca ei să poată vedea.

În vale era o gaură. Sute de metri în diametru şi atât de adâncă încât nu se vedea decât întunericul. Înghiţise copacii şi zăpada, pământul şi pietrele. Două pâraie se vărsau în ea ca nişte cascade înainte de a fi înghiţite de abisul negru. Era aproape perfect circular.

[3] Mi-35M – elicopter rusesc de luptă, multirol.

Era atât de nepotrivit locului, încât Demidova a trebuit să clipească de câteva ori că nu o înşeală ochii.

— Ce dracu este *asta*?

— Cât de departe e staţia ştiinţifică? a întrebat Demidova, ignorând-o pe Yelagina.

— Puţin peste o milă, spre nord şi dincolo de creasta văii, a răspuns pilotul.

— Du-ne acolo.

I-a auzit oftatul, dar şi geamătul de frică al co-pilotului.

— Stai liniştit. Putem avea grijă de noi înşine.

Ea ştia că este adevărat. Îi comanda pe cei mai duri soldaţi pe care-i putea „produce" armata rusă, şi care au trecut cu bine prin multe situaţii extrem de periculoase. Cu toţii au ucis oameni. Uneori oamenii pe care i-au ucis au fost neînarmaţi, adesea în situaţii în care nu era vorba de „ucide-sau-vei-fi-ucis".

Da, cu siguranţă că pot avea grijă de ei înşişi.

Dar nici unul dintre ei nu mai văzuse aşa ceva.

— Pregătiţi-vă, le spuse celor din cabina cargo.

Toţi erau adunaţi în faţa ferestrelor cabinei, privind în jos la ciudăţenia de sub ei.

— Aterizăm.

• • •

Unde dracu eşti, Vasili?

Demidova se afla în spaţiul recreaţional central şi se uita fix la cana de cafea pe jumătate băută care se afla pe marginea mesei. Cineva a lăsat cana aceasta şi a plecat. Poate a fost cafeaua mizerabilă, sau poate a fost foarte grăbit.

— Căpitane?

Întorcându-se, l-a văzut pe Caporalul Zhukov în cadrul uşii. Pe chipul său se citea totul, dar l-a întrebat totuşi:

— Vreun semn?

— Nimic. Toţi trei. Budanov şi Yelagina verifică jurnalele ca să vadă dacă există înregistrări despre ce anume i-a făcut să iasă afară, dar nu este nici o îndoială că au plecat. Vasnev nu a găsit în laborator nimic care să ne dea vreun indiciu.

— S-au dus la crater, a spus Demidova, gândindu-se la Vasili Glazkov.

Nu era soţul ei, dar ar fi putut să fie. Va fi, cândva, dacă nu a căzut în nenorocitul acela de crater.

— S-au dus cu toţii? a întrebat Zhukov. Nu prea pare logic.

— Oameni de ştiinţă. Fiecare descoperire este o aventură. Ei ştiu totul mai bine – chiar dacă protocoalele necesită anumite proceduri – şi se lasă foarte uşor luaţi de val când apare ceva nou. Precum corbii care văd ceva strălucitor.

Zhukov s-a mişcat din cadrul uşii, umbra sa retrăgându-se din încăpere:

— Înţeleg că mergem acolo.

Nu a fost o întrebare. El nu a trebuit să întrebe, iar ea nu a trebuit să-i spună lui ce să facă.

• • •

Vasnev gemea de frig la fiecare pas făcut. Spus de-a dreptul, era suficient de frig ca, după un timp, să ucidă. Atât de frig încât zăpada nu voia să cadă, în ciuda cerului parcă etern cenuşiu de deasupra capului. Era ca şi cum soarele nu ar fi existat deloc.

— Biluţele mele s-au făcut mici de tot ca să se încălzească, s-a văitat Vasnev.

— Eşti confuz, a mormăit Yelagina. Nu le-ai avut niciodată mari.

Demidova încerca să-i ignore. Vântul şuiera peste zăpada îngheţată şi bolovanii dezgoliţi, pătrunzând până la oase. Aveau vestoane şi uniforme groase, balaclave şi mănuşi. Misiunea lor trebuia să aibă loc la

o depărtare de o oră de zbor cu elicopterul, unde ar fi fost tot al naibii de frig, dar n-ar fi fost expuşi atât de mult timp.

— E o idioţenie, a bombănit Vasnev. Probabil că a existat un motiv ca să nu ni se spună despre treaba asta. Trebuie să trimită o echipă. Şi ştii al dracului de bine că piloţii probabil că au raportat deja... imediat ce am plecat. Ar trebui să aşteptăm doar să vină cineva... cu echipament mai bun...

Budanov i-a tras una după ceafă. Vasnev s-a întors ca să se uite la el, şi – pentru întâia dată – Demidova s-a îngrijorat că între ei ar putea apare primul gest de violenţă reală. De-a lungul anilor, avuseseră parte de porţia lor de ostilitate – ca orice echipă, dacă stăteau destul timp împreună – dar acest moment avea fiere. Avea colţi.

— Dacă aşteptăm, a pufnit Budanov, chiar crezi că ne vor lăsa să vedem ce putem face ca să-i ajutăm pe Vasili şi prietenii săi savanţi? Vom fi alungaţi de aici, misiunea originală va fi anulată, ca şi asta de altfel. Noi vom fi băgaţi într-o cameră şi vom aştepta până ce vor decide ce pedeapsă să ne aplice, iar între timp altcineva îl va căuta pe Vasili, iar noi nu vom şti cât timp o vor face şi cât efort vor depune.

Demidova s-a uitat la el. Erau cele mai multe cuvinte spuse vreodată de Budanov într-o discuţie. Chipul său urât s-a strâmbat în ceva şi mai hidos, dar în ochi îi strălucea o loialitate aprigă, iar ea ar fi vrut să-l îmbrăţişeze. În loc de asta, a continuat să meargă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Vasnev a bombănit ceva din mers. Demidova nu s-a întors când a auzit sunetul de armare al unei carabine. Ştia că trebuie să fi fost Zhukov. *Gora*.

— Să nu crezi că n-am să trag dacă nu taci, spuse acesta.

După asta, Vesnev nu a mai scos nici o vorbă timp de patru minute întregi. A fost un miracol scurt, dar binecuvântat.

Au ajuns la creasta de deasupra văii şi s-au oprit ca să-şi tragă sufletul, uitându-se în jos la crater. Cerul nu dădea nici un indiciu asupra orei, nu aici la capătul lumii îngheţat ca dracu', un loc despre

care lumea ştia că, odată, oamenii erau trimişi la „reeducare”. Dar Vasili a fost atât de entuziast să vină aici împreună cu cei doi parteneri de cercetare, ca să trăiască şi să-i îngheţe fundu’ într-o bază construită din prefabricate, mai mică decât apartamentele din oraşele erei sovietice, doar ca să dovedească ceea ce lumea refuza să creadă. Da, climatul planetar se schimba. Dar Siberia încă era atât de friguroasă, încât te putea ucide.

Şi-au croit drum în josul văii, alunecând, agăţându-se şi grăbindu-se.

Demidova a verificat radioul.

— *Volk* către *Sterviatnik* (*Lupul* către *Vultur*). Mă recepţionezi încă?

O descărcare de static în căşti, apoi a auzit vocea pilotului:

— Aici *Sterviatnik*. Te recepţionez.

— S-ar putea ca mai târziu să faceţi o recuperare din vale.

— În faza asta... de ce nu? a răspuns pilotul.

Exact cum se aşteptase ea. Pilotul a raportat deja diversiunea de la misiunea lor, dar, până ce va veni cineva care să-i *neutralizeze*, *Sterviatnik* nu-l va abandona pe *Volk*. Nici o şansă.

Au început să traverseze zăpada groasă spre crater. Chiar şi de la distanţă, întunericul acestuia se căsca de parcă ar fi avut o gravitaţie proprie ce-i atrăgea.

— Peste o clipă am să încep şi eu să mă căinez ca şi Vesnev, spuse Yelagina. Nu ştiu dacă mi-a mai fost vreodată atât de frig.

Dinţii îi clănţăneau.

— Kristina, tu eşti *Spetsnaz*, i-a răspuns scurt Demidova.

Dar amândouă ştiau că e vorba de altceva. Nu despre antrenamentul lor, statutul de elită, sau de operaţiunile speciale. Era despre a fi femeie într-un domeniu dominat de bărbaţi suprasaturaţi cu testosteron care-şi fluturau armele de parcă-şi arătau penisurile. Trebuiau să fie dure, ea şi Yelagina. Mai ales Davidova, femeia care conducea *spectacolul*.

— Voi suporta dezamăgirea ta, spuse Yelagina. Sfârcurile mele sunt gata să se spargă ca nişte ţurţuri de gheaţă.

Asta a provocat râsul, şi a scăzut tensiunea, fapt pentru care Davidova i-a fost recunoscătoare. Apropierea lor începuse să slăbească puţin, dar acum erau din nou o echipă.

— Căpitane! spuse Vasnev cu precauţie, rămânând uşor în urmă.

— Jur că te împuşc dracului, i-a reamintit Budanov.

Atunci, Caporalul Zhukov a spus şi el, ca un ecou:

— Căpitane!

Vocea lui a făcut-o să se întoarcă. Vasnev îngenunchease în zăpadă. Zhukov stătea lângă el, cu chipul la fel de cenuşiu precum cerul siberian.

Vasnev şi-a ridicat privirea.

— Am mers paralel cu nişte urme pe care nu le pot identifica. Parcă cineva a târât nişte ramuri ca să ascundă urme de animal.

— N-ai spus nimic de urmele în sine, l-a atenţionat Zhukov.

— Urs. Iar sus, pe creastă, am văzut şi urme de lup. Aici, pe zăpadă sunt nişte urme ciudate. Dar *ceva* s-a întâmplat chiar aici, în acest loc.

Demidovei nu i-a plăcut ezitarea din vocea sa. Suna puţin ca frica. Vasnev o fi fost el plângăreţ şi bolnav închipuit, dar nicicând un laş.

— Ce anume *'ceva'*?

Zhukov a răspuns în locul său.

— Urmele de urs s-au oprit. Ce anume a făcut urmele astea ca de pensulă, a *săltat* ursul. L-au luat pe sus şi l-au dus de aici.

Vasnev s-a ridicat, arătând spre crater.

— Duc într-acolo.

• • •

Demidova se afla la câţiva paşi de marginea puţului, neavând încredere că buza acestuia o putea ţine. Doline au apărut în multe locuri din zonă, dar nu credea că vreuna dintre cele cunoscute este la fel de

mare. *Puţul* părea săpat în permafrost, în piatra şi pământul de dedesubt. Până nu se făcea o sondare, nu se putea şti cât de adânc este. Nu aveau nimic cu care să măsoare adâncimea, cu excepţia a două bobine de cordelină găsite în tabăra echipei ştiinţifice. Dar nu păreau să le fie de ajutor.

— Vrei să tragem în jos ca să vedem dacă primim un răspuns? a întrebat Kristina.

Budanov a chicotit:

— Da, hai să o facem.

Yelagina i-a aruncat o privire cruntă, dar el a ignorat-o, fiind ocupat cu propriul său efort. Activase unitatea de comunicaţii ataşată la centură şi a început să baleieze canalele, căutând orice fel de semnal de baliză. Pe fiecare frecvenţă, transmitea acelaşi mesaj:

— Unitatea de cercetare 1-1-3, te rog răspunde. Unitatea de cercetare 1-1-3, mă recepţionezi?

Câteva secunde rămânea pe ascultare, apoi relua. Neprimind răspuns, comuta pe altă frecvenţă.

Aşa nu ajungeau nicăieri. Vasnev încetase văicăritul, dar Demidovei frigul îi intrase până în oase. *Vino aici Anna, am să te încălzesc eu*, i-ar fi spus Vasili. Iar ea l-ar fi lăsat. Aşa cum o mai făcuse de atâtea ori înainte. *Unde eşti, dragul meu?* Partea sentimentală din ea s-a simţit pierdută, dar Demidova şi-a petrecut o viaţă antrenându-se să meargă înainte acolo unde oricine altul ar fi renunţat.

Zhukov a cercetat împrejurimile, încordat şi gata să reacţioneze. Era cel mai neliniştit dintre ei, şi asta o îngrijora pe Demidova. Dacă *Gora* era îngrijorat, ei toţi trebuiau să fie la fel.

— Nu aud nimic, decât vântul. Nu văd nimic. Nici măcar o pasăre.

— Destul, a spus Demidova. Soldat Yelagina, scoate cordelinele. Avem şi câteva pitoane.

— Nu avem destul echipament de căţărare pentru toţi. Să-i cer lui *Sterviatnik* să mai aducă echipament de la bază?

Demidova ar fi vrut să-i spună să urmeze ordinele. Fă, dracului, ce ţi se spune! Dar femeia avea dreptate, însă problema era că le-ar fi întârziat coborârea, iar asta i-ar fi putut costa dacă *Sterviatnik* chiar a transmis prin radio situaţia la Comandament.

— Cobor eu. Tu scoate cordelinele alea şi...

— Căpitane..., spuse Zhukov.

— Băga-mi-aş... asta ce dracu mai e? a şoptit Vasnev.

Demidova şi-a îngustat ochii. Balaclava i-a alunecat puţin şi a trebuit să o tragă de pe ochi. Ceilalţi au început să înjure şi şi-au ridicat armele, ochind. Demidova a clipit ca să-şi limpezească vederea, gândindu-se că odată cu reacţiile echipei sale trebuia şi ea să vadă ceva. Pete în ochii ei? Creaturile care se mişcau prin vale către ei nu puteau fi reale.

Dar acestea s-au apropiat, au căpătat contur, şi după câteva clipe nu a mai avut nici un dubiu. Nu avea pete pe ochi şi nici nu era vorba de imaginaţia ei. Se mişcau precum o stranie combinaţie dintre nişte tufe uscate de ciulini rostogolite de vânt şi nişte anemone de mare,

cu „trupurile” atât de pale încât se amestecau prea bine cu fondul alb al zăpezii de pe sol. Dacă se opreau şi rămâneau nemişcate, ar fi fost aproape invizibile de la distanţă. Dar nu s-au oprit.

— Fir-ar dracu-al dracului, spuse cineva.

Demidovei i se păru că-şi recunoaşte propria voce. Poate că ea a spus-o.

Creaturile nu se opreau deloc. Veneau din toate direcţiile, probabil vreo 10-12, rostogolindu-se sau târându-se, ori un fel de combinaţie între aceste mişcări, şi veneau cu poveri. Nu păreau a fi nimic altceva

decât o masă de tentacule, dar fiecare creatură trăgea câte ceva după ea – ceva mai familiar. Animale, unele zbătându-se, altele neputincioase, unele sfâşiate, altele sângerând. Un cerb, câteva veverițe, un leopard de zăpadă. Nu se puteau degaja singure, dar continuau să lupte, zgâriind cu ghearele, încercând să scape. Mârâiau şi urlau, fiind prinse între instinctul de a lupta şi cel al morţii iminente.

— Căpitane, spuse Zhukov cu o voce de gheaţă.

Asta se întâmpla când *Gora* devenea cel mai periculos. Ea ştia că, cu cât vocea sa era mai inertă, cu atât era mai implicat sufleteşte. Iar lui *Gora* nu-i plăcea să-şi implice sentimentele.

— Ordonă-mi, Căpitane.

În depărtare, prin vârtejul ţipător de tentacule, Demidova a văzut ceva mare şi maroniu. Trei sau patru creaturi înconjuraseră un cerb şi îl târau spre crater. Înţelegerea faptului i-a provocat un spasm dureros. *Prostesc*, se gândi. *Atât de prosteşte. Ar fi trebuit să văd imediat, ar fi trebuit să înţeleg*. Dacă puteau trage jos un cerb, un trio de savanţi curioşi şi neînarmaţi n-ar fi fost deloc o problemă.

Se simţea rău şi era cuprinsă de agitaţie, venindu-i să urle de grijă pentru partenerul ei. Demidova a tras siguranţa *Kalaşnicov*ului AK-12.

— Liber la arme. Nu lăsaţi creaturile astea să se apropie de noi.

— Liber la arme, a confirmat Zhukov.

Instinctiv s-au răspândit într-un cerc defensiv, la 30 m de crater, folosind copacii şi bolovanii ca acoperire. Demidova s-a uitat în jur, la cei din echipa sa, ştiind deja ce vedea – profesionalism, pregătire, calm în faţa acestor ciudăţenii necunoscute. Simţurile îi erau în alertă, ascuţite de grija pe care o simţea pentru Vasili.

Indiferent ce dracu erau creaturile astea...

— Se apropie dinspre unsprezece[4], a avertizat Yelagina.

Creatura ce târa un lup, s-a abătut de la calea sa directă spre crater şi acum venea spre ei. Lupul încă scheuna şi urla, încercând să muşte

[4] militarii îşi precizează poziţia relativă conform orelor înscrise pe cadranul ceasului – *ora 11* = *faţă-stânga*.

tentaculele ce păreau să-i evite cu uşurinţă fălcile. Creatura era aproape indiferentă la povara ce o trăgea după ea.

S-a oprit la 20 m depărtare, pe jumătate ascunsă în spatele unui copac. Parcă se uita la ei.

— Încă una în partea asta, a avertizat Zhukov. S-au oprit de parcă...

Creatura ce ţinea lupul, a trecut pe lângă copac şi a înaintat peste zăpadă spre ei, alunecând peste pietre, comprimându-se pe sub un trunchi căzut şi trăgând lupul prin spaţiul îngust.

Demidova a pus degetul pe trăgaci, dar a avut un moment de îndoială.

Atunci, Vasnev a deschis focul. De la 60 m depărtare, a împuşcat lupul care se zbătea. Sângele acestuia a împroşcat zăpada, bucăţi de blană şi carne împrăştiindu-se pe albul acesteia. Creatura a dat înapoi, în timp ce gloanţele îi sfâşiau tentaculele, şi a lepădat lupul mort. Apoi însă, s-a ridicat şi a început să alunece din nou către ei, plutind pe suprafaţa de zăpadă, din ce în ce mai repede pe măsură ce se apropia.

— Nu... gloanţele nu..., se bâlbâi Vasnev.

— Nu sta!

Yelagina s-a dat aproape de el şi a dezlănţuit un foc de baraj cu AK-12, drept în centrul creaturii. Gloanţele au spulberat-o pe zăpadă la o duzină de paşi de ei, stârnind aburi când se cufunda în ea.

— Continuaţi să trageţi până ce mor. În centrul masei! Aruncaţi-le în iad! a ordonat Demidova.

Ghemuită în spatele unei stânci, şi-a proptit AK-12 în umăr şi a ochit creatura care târa cerbul. Şi a tras. Gloanţele au percutat cerbul şi au spulberat pe zăpadă tentaculele palide ce se agitau. Unele dintre ele s-au lovit de un copac şi au rămas lipite acolo, probabil datorită sângelui lipicios. Frica ce-i cuprinsese inima s-a potolit. Creaturile puteau fi oprite. Puteau fi ucise.

Reculul armei în umăr, mirosul prafului de puşcă, rapoartele ce-i răsunau în urechi, toate îi erau familiare, şi şi-a păstrat calmul în mijlocul haosului. Cu toţii şi l-au păstrat. De aceea formau o echipă

bună, şi nu s-au confruntat niciodată cu o situaţie căreia să nu-i poată face faţă.

Niciodată.

Budanov şi Zhukov erau în apropierea ei, în dreapta, şi amândoi erau ţintaşi buni. Îşi mişcau armele stânga-dreapta, lansând rafale scurte, apoi ajustau linia de ochire, anticipând mişcările creaturilor. Peste tot în jurul lor, gloanţele percutau copacii şi spulberau zăpada. Vizibilitatea era redusă. Creaturile s-au folosit de acest avantaj şi au năvălit asupra lor, dar soldaţii îşi alegeau ţintele pe rând şi continuau să tragă.

— Muniţie! a strigat Zhukov, iar ceilalţi i-au acoperit câmpul de tragere în timp ce reîncărca.

— Câţi? vru să ştie Yelagina.

— Nu ştiu.

Ea a văzut o mişcare în faţa ei, o formă decolorată mişcându-se din spatele unui bolovan, şi a trimis o rafală. Forma s-a zvârcolit, tentaculele biciuind şi spulberând zăpada. Încă o rafală şi a rămas nemişcată.

— Una mai puţin.

Câteva secunde lungi, pe dealurile din jurul lor au reverberat ecourile brutale ale focului armelor. Apoi s-a terminat.

Urechile Demidovei ţiuiau în liniştea ce s-a lăsat. Respira adânc, cu degetul încă pe trăgaci.

— Liber, a anunţat, iar ceilalţi, la rândul lor, au repetat acelaşi lucru.

S-a ridicat încet din spatele stâncii, şi, din centrul cercului lor defensiv, s-a întors lent pentru a supraveghea scena. Nu se putea să fi trecut mai mult de un minut, dar zona din jurul lor căpătase aparenţa unui câmp de bătălie însângerat.

Copacii erau ciopliţi şi despicaţi de gloanţe. Animalele ce fuseseră târâte de creaturi erau moarte toate. Zăpada era acoperită de sânge şi trupuri aburinde. Unul sau două încă mai tresăreau. Celelalte creaturi – *Indiferent ce mama dracului sunt*, îşi zise Demidova – zăceau şi ele, cu

tentaculele întinse pe suprafaţa îngheţată a zăpezii, iar ici, acolo, se cufundaseră în ea, acolo unde se vărsase sângele lipicios.

Sânge cald. Destul cât să topească zăpada. Dar ce dracu are sângele cu o asemenea culoare?

— Pe toţi dracii! s-a făcut auzit Vasnev. Ce-a fost asta?

— Ceva din adâncul de acolo, i-a răspuns Zhukov. Creaturi subterane. Piele palidă, fără ochi...

— Ce facem, Căpitane? întrebă Budanov. Vrei să raportez asta?

— Raportează. Dar eu nu aştept. Ştim cu toţii că Vasili şi ceilalţi trebuie să fie acolo, jos. Cineva trebuie să rămână aici şi să aştepte, dar eu...

Zhukov şi Yelagina au strigat aproape la unison, avertizând că se vede mişcare. Demidova a înjurat şi şi-a ridicat arma, cercetând terenul dimprejur.

Între ei şi abisul craterului uriaş, a văzut mişcare la nivelul solului, o alunecare şerpuitoare, perfect camuflată dar care înainta spre ei.

— Câţi sunt?

— Nu ştiu. Se mişcă diferit.

— Ca şi cum ar fi pe sub zăpadă, a precizat Yelagina.

— Atenţie la muniţie! a strigat, când toţi au deschis focul.

Zăpada era spulberată şi gloanţele ricoşau din pietrele ciobite. Dintr-un val de zăpadă a erupt o creatură drept în calea rafalelor de gloanţe. Măruntaiele i s-au împrăştiat pe jos, iar tentaculele subţiri biciuiau aerul.

Arma Demidovei a *click*at în gol. Magazia era goală. A aruncat-o, din buzunarul vestei a scos alta, a introdus-o în armă şi a ridicat din nou AK-12...

...chiar când Budanov a strigat din dreapta ei.

Ea s-a întors... şi a văzut cum capul îi este smucit tare într-o parte, peste faţă se întindeau tentacule, pielea încreţindu-se acolo unde era atinsă de acestea – trasă de adezivul de pe ele, sau poate de un fel de ventuze ca ale caracatiţei. În clipa când ea şi-a îndreptat arma spre ţintă,

din gura lui Budanov a ţâşnit sângele. Căzu la pământ, iar tentaculele i-au învăluit spatele, înfăşurându-se strâns în jurul gâtului şi al capului.

— NU! a strigat Zhukov, când el şi ceilalţi au deschis focul.

Gloanţele au sfârtecat creatura. Pasta albă, vâscoasă – sângele ei – s-a împrăştiat pe spinarea lui Budanov, amestecându-se cu al lui într-o nuanţă roz-greţoasă.

— La mine! şi-a strigat ordinul Demidova. În formaţie strânsă! Trebuie să ne întoarcem la bază!

— În susul pantei? a întrebat Yelagina.

Şi avea dreptate. Coborâseră în vale pe o pantă abruptă, uneori aproape în rapel. Acum, ca să se retragă în susul ei cu creaturile astea pe urmele lor ar fi fost o sinucidere.

Trebuiau să reziste aici, jos.

— Ochiţi cu grijă! a ordonat Demidova.

Problema muniţiei o îngrijora deja. Veniseră echipaţi pentru o misiune simplă – *intră-ieşi* – o extracţie care nici măcar nu implica vreo luptă. Deci aveau asupra lor doar rezerva minimă de muniţie. Patru magazii de fiecare, iar ea era deja la a doua. Încă trei focuri şi...

Ejectat magazia, reîncărcat, ochit noua ţintă, foc.

Haosul bătăliei n-o afecta niciodată pe Demidova. Mintea sa lucra rapid şi calm, întotdeauna capabilă să localizeze inamicul şi să conceapă diferite strategii şi logistici care să le asigure succesul.

Acum, totul era diferit. Aceasta nu semăna cu nici o luptă la care participase vreodată, şi deja putea să prevadă eventualul ei sfârşit teribil.

— Grenadă! a avertizat Yelagina, aruncând una, după care s-a ghemuit la adăpost.

Detonaţia a fost înăbuşită de zăpada adâncă, şi cerul gri a fost momentan înălbit de neaua spulberată şi de bucăţile de trupuri pale.

Veneau altele. Din ce în ce mai multe, şi, în timp ce ea îşi încărca ultima sa magazie, Zhukov a fost doborât.

Trei dintre creaturi s-au înfăşurat în jurul picioarelor uriaşului, a gâtului şi a braţului drept, iar un val de tentacule i-au smuls carabina din mâini. Demidova s-a întors, a ochit, dar se întreba la fel ca ceilalţi – *Să apăs pe trăgaci?* Nu puteau trage fără a-l nimeri pe Zhukov.

Decizia le-a fost impusă. Tentaculele au străpuns ochii lui Zhukov, acesta a ţipat, iar creatura aflată pe spatele lui i-a strecurat tentaculele în gură. Gâtul i s-a umflat datorită presiunii interioare, iar când a căzut era deja mort.

Demidova se simţi învăluită de un val de irealitate. Zhukov îi salvase viaţa de câteva ori, iar cu ceva ani în urmă, înainte de Vasili, amândoi se bucuraseră de o scurtă, dar pasională legătură sentimentală. S-a terminat repede, pentru că o implicarea ca aceasta le-ar fi pus echipa în pericol. Dar afecţiunea reciprocă a rămas.

— Nu! a şoptit şi a început să tragă.

Gloanţele au străpuns trupul celui căzut şi al creaturii de pe spatele său, sfâşiindu-i pe amândoi.

— Prea multe! a strigat Vasnev, întorcându-se când pistolul său mitralieră a rămas fără muniţie.

Acum îl manevra ca pe un ciomag, dar s-a prăbuşit când două creaturi au ieşit de sub zăpadă.

Yelagina s-a aşezat spate în spate cu căpitanul ei, şi amândouă au continuat să tragă atât timp cât mai puteau.

Când arma Demidovei a percutat în gol, ea şi-a scos cu mâna stângă pistolul de la şold. Dar prea târziu.

Yelagina a fost trasă din spate şi izbită de un copac. Câteva dintre palidele creaturi groteşti au învăluit-o şi au trântit-o în zăpadă.

Iar Demidova a înţeles.

Creaturile nu mai veneau de dincolo de vale. Un nou val ieşise din crater. Duzini.

Când au împresurat-o, înfăşurându-i tentaculele în jurul gâtului şi smulgându-i *Kalaşnikov*ul inutil din mâini, ea şi-a ridicat pistolul. Prea târziu. Picioarele i-au fost trase de sub ea. Tentaculele i-au acoperit gura,

şi i-au întins braţele în lături. A crezut că aceste creaturi imposibile, tentaculare, vor să o rupă în bucăţi.

Dar, indiferent ce intenţie aveau cu ea, nu era moartea instantanee.

Simţi cum alunecă pe zăpadă pentru că o trăgeau spre crater. Le simţea atingerea caldă, şi miroseau ca iarba proaspăt tăiată într-o zi de vară. Era un miros curios, discordant. A încercat să-şi ridice capul ca să vadă ce se întâmplă şi dacă este singură. *Sunt singura rămasă în viaţă?* se întrebă. Dar tentaculele erau puternice şi – pentru prima oară – a simţit în aceste creaturi altceva decât furia animalică.

Era inteligenţă. Îi ţineau capul jos ca să nu poată vedea, iar când s-a zvârcolit, a simţit un tentacul subţire şi cald care i se întinde peste ochi, apoi se strânge.

După câteva secunde a simţit că lumea dispare de sub ea. A tras aer în piept şi s-a pregătit pentru cădere, dar a fost trasă în sus şi în jos, pe când creaturile coborau în crater. probabil că-şi foloseau ciudatele tentacule ca să se ţină de peretele abrupt. Poate că se lipeau ca muştele, sau se mişcau ca păianjenii.

Gerul a devenit frig. Ea nu băgase de seamă lumina slabă a zilei, decât după ce a dispărut cu totul. Creaturile care o cărau trebuie să fi avut nevoie de toate celelalte tentacule pentru a coborî, iar ochii îi erau din nou liberi. Putea privi în sus la cercul de cer gri ce dispărea deasupra. În jurul ei, coborârea părea a fi însoţită de o luminiscenţă ciudată. La început a crezut că vine de la pereţi, poate de la nişte alge care creşteau pe ei, emiţând o lumină slabă printr-un fel de proces chimic. Apoi, pe măsură ce coborau repede în crater, a văzut tentaculele ce se mişcau pe lângă ea. Străluceau.

Un cortegiu de explicaţii de teroare i-a trecut prin minte. Otravă! Acid! Radioactivitate! Dar credea ca va fi moartă cu mult timp înainte ca să o afecteze vreunul dintre aceşti potenţiali factori nocivi.

Prinse o frântură din imaginea Yelaginei transportată de alte creaturi ceva mai departe, pe zidul de piatră, vertical, al craterului. Apoi l-a auzit pe Vasnev strigând. Trei dintre ei erau încă în viaţă, dar

Budanov şi Zhukov erau morţi. probabil că în curând ea va avea motive să-i invidieze.

• • •

Amanda Hart ţipa.

Linişte, a vrut să spună Glazkov. *Americancă proastă, taci! Auzi?* O plăcea pe Hart, cu americanii nu avea nici o problemă, dar ei aveau o tendinţă spre istericale. Acum nu era timp pentru isterie. În lumina slabă emisă de creaturile luminiscente, o putea vedea pe Hart atârnând de tavan ca o marionetă uitată, dar, desigur, asta era o iluzie. Membrele nu i se legănau, erau legate. Ea îi striga numele – *Vasili, Vasili, Vasili* – până când el şi-a dorit ca mama sa să-i fi ales un alt nume la naştere.

Da, s-ar putea ca Hans Brune să fie mort. Dat fiind felul în care i-a curs sângele din urechi după ce capul lui s-a lovit de zid, mai mult ca sigur că era mort.

Dar noi suntem vii, a vrut Glazkov să spună. *Noi suntem vii*.

Avea ochii înceţoşaţi. Poate că vederea îi era alterată de lacrimi, sau poate că de vină erau loviturile pe care le încasase în cap. A clipit încercând să focuseze imaginea. Glazkov atârna cu capul în jos, aşa că şi sângele adunat în cap putea fi de vină pentru vederea sa înceţoşată.

Nu, se gândi, privind-o pe Hart. *Nu e*.

Ea i-a strigat din nou numele.

Vederea nu-i era înceţoşată deloc. Pe faţa şi pe trupul ei se mişcau creaturi – la fel ca cele care-i căraseră în josul craterului, dar cu mult mai mici. Creaturi minuscule, precum acelea spinoase pe care le găsise pe fundul oceanului, dar acum ei nu se aflau sub apă. Pe ea trebuie să se afle câteva sute de creaturi, poate chiar câteva mii, ce se mişcau ca un furnicar sau ca un stup, toate producând acea strălucire bolnăvicioase. Se mişcau cu un scop, în timp ce Hart ţipa.

Glazkov a şuşuit-o cât a putut de tare. Ţipetele nu ajutau pe nimeni.

Îl preocupa ceva ciudat: cât de calm era. Foarte ciudat.

Dar a simţit o mică atingere pe antebraţul drept şi a încercat să-şi îndoaie gâtul, fie şi numai puţin, ca să vadă ce anume îl atingea, şi a văzut că creaturile sunt şi pe trupul său, peste tot. Foarte mici. *Pui*, se gândi. Dar ceva îi spunea că în ciuda diferenţei de mărime, creaturile mici nu erau puii celor mari. Deloc. Nu trebuia să facă speculaţii. Nu acum când cele mici erau atât de ocupate, atât de hotărâte.

A simţit din nou atingerea şi a întors capul, reuşind să arunce o privire. Erau acolo, mişunând peste tot trupul, dar acum a înţeles altceva.

A înţeles de ce ţipa Hart.

Micile creaturi nu se aflau numai *pe* el. Erau şi *în* el.

Sub piele. Se mişcau. Şi erau foarte ocupate.

Glazkov a clipit, şi, pentru prima dată, a mai înţeles ceva. Poate cel mai important lucru. Creaturile nu numai că se mişcau în interiorul său.

Ele îi şi *vorbeau*.

• • •

Întreaga lume a lui Budanov era doar durere şi frig. Putea vedea cu greu. Capul îi bubuia, gâtul îl durea, iar craniul îi era strâns împrejur atât de strâns, încât cea mai mică mişcare l-ar fi făcut să explodeze şi i-ar fi răspândit creierul pe pământul îngheţat. Măcar ar fi dispărut durerea.

Nu, se gândea Budanov. *Nu, n-am să las să mi se întâmple asta*. Niciodată nu a dat înapoi, în nici o privinţă, şi n-avea de gând să înceapă acum.

A încercat să-şi mişte membrele. A reuşit fără să simtă vreo durere semnificativă. Nimic rupt. S-a rostogolit pe dreapta şi a simţit că-i alunecă de pe spate o greutate mare, udă şi caldă încă. Şi-a ridicat mâna

la gât ca să-şi verifice rănile. Nici o tăietură deschisă. A scuipat sânge, odată cu un dinte. Gura îi era deschisă şi îşi muşcase limba.

Băga-mi-aş..., a şoptit. Bine. *Încă mai pot vorbi*.

În jur era numai linişte.

În continuare întins pe partea dreaptă, a cercetat zona din imediata sa apropiere, până ce şi-a văzut arma. Era pe jos, la picioarele sale. S-a întins, cu capul zvâcnind, şi a agăţat-o cu un deget. Apoi s-a îndreptat, aducând arma la piept, şi, observând că nu este avariată, a simţit că începe să deţină controlul.

Îi era teamă că toţi ceilalţi erau morţi. Ultima sa amintire era despre una dintre acele creaturi venind spre el cu tentaculele deschise larg, ca o sepie care atacă. A simţit impactul trupului cald şi umed, apoi senzaţia greţoasă dată de tentaculele care se strângeau în jurul gâtului şi a capului său... apoi nimic.

S-a uitat în spate şi a văzut rămăşiţele creaturii, tentacule rupte, trupul găurit de gloanţe. Un fluid puturos cursese din ea, topind zăpada.

Budanov s-a ridicat încet, şi s-a uitat prin împrejur.

În dreapta sa era Zhukov. Mort. Atât de mult sânge... Inima lui Budanov a zvâcnit, apoi s-a liniştit şi a ridicat arma. Capul i se învârtea. Îl cunoştea pe Zhukov de aproape 10 ani, şi au luptat bine împreună.

— Îmi pare rău, frăţioare, a şoptit.

Cuvintele părură să se audă prea tare, ca şi cum şoaptele au stârnit ecouri peste teren.

Şi-a dat seama cât de liniştit era totul. Cât de nemişcat. Mormăind, muşcându-şi buzele pentru a preveni ca ameţeala să-l facă să cadă la pământ, Budanov s-a ridicat şi s-a uitat în jur. A făcut câţiva paşi şovăitori şi s-a sprijinit de un copac.

Nimic nu mişca, nu cuvânta, nu mârâia, nu cânta. În întreaga vale era o linişte mormântală, şi s-a întrebat dacă nu cumva era mort de fapt, iar aceasta era dezolarea şi singurătatea care urma după.

Apoi a auzit ceva în depărtare. Un bâzâit îndepărtat, atât de slab încât a crezut că poate este doar în capul său. Şi-a răsucit capul stânga-dreapta, încercând să localizeze sunetul, dar venea de pretutindeni.

În jurul său zăceau multe creaturi moarte, iar copacii şi stâncile purtau urme care atestau forţa bătăliei la care el nu mai participase. Dar în afară de trupul lui Zhukov, nu vedea nici un semn al prezenţei celorlalţi camarazi ai săi.

Cu excepţia...

Urme de târâre pe zăpadă.

Oh, nu, a gemut Budanov. Ei văzuseră aceste animale cu tentacule adunându-se şi grăbindu-se spre crater, înainte ca să-şi reorienteze atenţia asupra unităţii *Spetsnaz*.

Şi-a verificat arma, a schimbat magazia de cartuşe cu una plină, şi-a şters sângele de pe faţă, şi a pornit-o spre crater. Nu-şi va părăsi camarazii, nu dacă mai exista o şansă cât de mică de a fi încă în viaţă.

Bâzâitul s-a amplificat. Aproape de marginea abisului s-a încruntat şi s-a lăsat pe vine, uimit din nou de mărimea acestuia, dar, acum şi îngrozit de ceea ce putea fi acolo jos. S-a întors spre stânga şi spre dreapta încercând să localizeze sursa sunetului, dar nu a identificat-o până ce primul elicopter s-a făcut văzut.

Marele Mi-24 de atac şi transport trupe a apărut deasupra crestei văii, urmat îndeaproape de două KA-52 în formaţie de escortă. Ajutorul a sosit, iar el nici măcar nu avusese şansa să-l cheme.

Piloţii elicopterului lor trebuie să fi raportat schimbarea forţată a destinaţiei în clipa când echipa a plecat de la elicopter către staţia ştiinţifică. Budanov nu ştia cât timp trecuse – presupunea că ceva mai mult de o oră – dar a fost destul timp pentru ca această nouă unitate să fie alarmată şi trimisă să-i intercepteze.

Ştia câte probleme au provocat prin nerespectarea ordinelor şi abandonarea unei misiuni importante, dar, în momentul de faţă, i se fâlfâia. Aici s-a întâmplat ceva uimitor şi teribil. Dar deocamdată, principala lui preocupare, era supravieţuirea membrilor unităţii sale.

Budanov a aprins o rachetă de semnalizare şi a fluturat braţul de câteva ori, apoi s-a postat în spatele unei grămezi de pietre din apropiere. Se afla la 10 m de marginea craterului.

În timp ce elicopterul a virat prin vale şi o vreme s-a menţinut în zbor la punct fix deasupra imensului crater, Budanov s-a dat mai aproape de margine. Îşi ţinea arma pregătită, convins că în orice clipă una dintre creaturile acele cu tentacule vă năvăli din adânc, năpustindu-se asupra lui.

Când apare, o spulber imediat.

Dar n-a ieşit nimic. A ajuns la margine, s-a aplecat şi s-a uitat în jos. În adâncul acestui puţ înfricoşător nu se vedea decât întunericul. Pereţii păreau verticali, şi nu era nici un semn de viaţă. Se gândi să aprindă o altă rachetă de semnalizare pe care să o arunce în jos... dar se temea de ceea ce ar putea să vadă.

Ţin'te bine, spuse, dar nu era nimeni care să-i audă vorbele.

Când elicopterul a aterizat într-un luminiş aflat la 300 m depărtare, Budanov a alergat către el, ignorând durerea şi rănile. Se întreba cât timp îi va lua ca să-i facă să-l creadă.

• • •

Coborârea lor în puţ păru să dureze o veşnicie.

Strigătele lui Vasnev se transformaseră în şoapte, iar Yelagina s-ar fi putut să fie moartă. Demidova încerca să le monitorizeze poziţia după strania luminiscenţă pâlpâitoare emanată de creaturile care îi transportau. Trupurile lor străluceau, amintindu-i Demidovei de creaturile din adâncurile oceanelor – la fel de interesante, misterioase şi... extraterestre. Nu se putea abţine să nu le admire frumuseţea mişcărilor curgătoare, chiar dacă tentaculele îi strângeau dureros de tare abdomenul, braţul stâng şi ambele picioare. N-avea nici un sens să se opună sau să încerce să scape, dar, pe măsură ce creaturile coborau tot mai în adânc, ea avea timp să-şi facă un plan.

Nu putea să accepte pur şi simplu ceea ce urma să se întâmple. Probabil că Vasili şi însoţitorii săi erau morţi, dar atât timp cât mai exista şi cea mai mică şansă să fie în viaţă, Demidova şi cei rămaşi din unitatea sa vor lupta.

Avea un pumnal în gheată, iar la centură încă mai era o grenadă.

— O, Doamne, spuse Yelagina din stânga sa. Priveşte în jos.

Demidova s-a bucurat să audă vocea prietenei sale, dar când şi-a întors capul ca să-i urmeze sfatul, frica rece a învăluit-o. Jos, sub ei, în adânc, creştea o lumină slabă, pe măsură ce coborau. La început, părea să fi fost doar încă o creatură, singură, dar pe măsură ce coborau, spotul de lumină s-a separat în multe alte puncte. Nu era una. Erau sute.

— Yelagina, Vasnev. Trebuie să scăpăm.

— Căpitane, în pereţi sunt tunele.

— Eşti sigură?

— Tocmai am trecut pe lângă unul. Lumina emisă de creatura asta la dezvăluit, doar o secundă. Nu ştiu cât de departe duce, dar...

— E destul, spuse Demidova. Vasnev? Eşti viu?

— Nu pot... Nu cred...

— Nu trebuie să crezi. Mai ai pumnalul?

Un mormăit păru să fie răspunsul afirmativ.

— Nu le putem lăsa să ne ducă acolo jos, spuse Demidova, întrebându-se mereu dacă aceste creaturi le aud vocile, ce gândesc, şi dacă nu cumva înţeleg ce spune ea.

Presupunea că nu. Spera că nu. Erau ceva ce nimeni nu mai văzuse sau auzise vreodată, deci cum dracu ar fi putut şti limba rusă?

— Dacă ne duc până jos, suntem terminaţi. Uitaţi-vă în jos, cercetaţi zidul, şi când vedeţi...

— Acolo! a strigat Yelagina. Chiar sub noi. E o ieşitură.

— Aşa e.

O văzuse şi ea. O terasă îngustă ca o bordură pe zid, similară multora pe lângă care trecuseră. Dar aceasta era aceea unde vor face tentativa de scăpare.

Pe când creatura îşi continua mişcarea fluidă de coborâre, întinzând şi contractând tentaculele, Demidova şi-a întins mâna pe lângă şold şi coapsă, îndoindu-se încet, ca să ajungă la pumnalul din gheată.

Acum m-ar putea opri. Dacă ştie ce fac, va reacţiona cu violenţă şi, cu o încleştare a tentaculelor, mă va rupe în două.

Dar creatura nu părea să fie conştientă de arma aflată acum în mâna Demidovei. Terasa era aproape; nu mai aveau timp. Fără a mai încerca să afle dacă Yelagina şi Vasnev sunt pregătiţi, a tăiat tentaculele care-i înconjurau strâns gâtul.

Creatura a scos un fel de ţipete. Parcă era un copil pe care-l durea ceva, dar Demidova era hotărâtă. A tăiat din nou şi a înjunghiat cu mâna dreaptă. Simţi lama penetrând adânc în ţesutul moale şi ud, iar creatura a ţipat agonic. Manevrând lama pumnalului dintr-o parte în alta, a sfâşiat bestia.

La mică depărtare de ea a auzit alte ţipete. Spera că nu erau umane.

Demidova s-a luptat, tăind, lovind, retezând tentacule şi urmărindu-le căzând în întunericul adâncului ca nişte exclamaţii de durere. Un şuvoi de fluid cald s-a revărsat peste gâtul şi faţa ei. A încercat să-şi închidă gura, dar nu destul de repede. A simţit gustul creaturii ce murea, izul acru şi iute al sângelui, şi a vomat prin întuneric.

S-a izbit de terasă şi şi-a pierdut răsuflarea. A început să scuipe şi să-şi şteargă mizeria fluidă şi voma de pe faţă, şi s-a rostogolit cu spatele la zid, privind în sus.

Strălucind ca o nălucă datorită fluidului care o acoperea, Yelagina cobora pe suprafaţa stâncoasă la doar câţiva metri deasupra. A sărit şi s-a ghemuit lângă Demidova.

— Căpitane!

— Sunt bine. Vasnev?

— Vasnev a căzut. L-am văzut prăbuşindu-se pe lângă mine, continuând să lupte cu creatura care-l ţinea.

Demidova s-a mişcat din nou până ce s-a putut uita în jos... şi şi-a dorit să nu o fi făcut. A presupus că se aflau cam la 50 m de fundul puţului, unde pulsau creaturi luminoase, toate înaintând ca să se adune în jurul unui loc aflat lângă peretele abrupt. Trupul lui Vasnev era perfect vizibil, întins pe pietre, cu membrele rupte şi stropit cu fluidul luminos. Dacă căderea nu-l ucisese încă, o vor face creaturile în curând.

— Trebuie să plecăm, spuse Yelagina.

— Să plecăm... unde?

— În grotă. E în capătul terasei. Cred că putem ajunge la ea. Am văzut-o când am urmărit căderea lui Vasnev.

Demidova s-a ridicat în picioare, cele două – rămânând soldaţi – s-au apropiat una pe alta pentru a se proteja reciproc de întuneric, de cădere şi de teribila strălucire a creaturilor monstruoase ce trăiau în adâncuri. Se mişcau cu prudenţă în lungul terasei şi, chiar la capătul ei, se afla o crăpătură în peretele de stâncă. Ajunse în faţa ei, le-a lovit o pală de aer surprinzător de cald, de parcă întregul loc ar fi fost o fiinţă vie.

— Ce dracu'i asta? a şoptit Yelagina.

— Nu contează.

Demidova auzise deja zgomotele de dedesubt, iar o privire rapidă i-a confirmat temerile. Creaturile se căţărau din nou. Veneau după ele, gata să-şi răzbune morţii.

— N-avem de ales.

Yelagina a continuat să înainteze de la terasă spre crăpătură. Demidova a urmat-o. Nu s-a împăcat niciodată cu înălţimile. În interiorul unui avion sau a unei clădiri înalte n-avea probleme, dar dacă era în exterior, atunci marele abis de dedesubt părea să o tragă într-o cădere nesfârşită şi dureroasă. Iar să ştie ce venea de jos, nu făcea decât să înrăutăţească situaţia.

— Aici, spuse Yelagina.

Se proptise în crăpătură, cu spatele într-o parte şi picioarele fixate în cealaltă, şi i-a întins mâna stângă Demidovei. Aceasta a apucat-o recunoscătoare, a sărit, şi în curând amândouă se aflau înăuntru.

Se deschidea în ceva ca un tunel, relativ orizontal şi care se îndepărta de puţul cel mare. Fluidul mirositor al creaturilor ucise rămas pe hainele lor încă mai emitea o uşoară luminiscenţă, şi Demidova spera că efectul va dura. Amândouă aveau rachete de semnalizare, dar acestea ardeau repede şi în forţă. Nu-şi putea imagina nimic mai rău decât să fie prinse aici, jos, în întuneric total.

Şi-a scos o grenadă de la centură.

— Ai înnebunit? s-a luat de ea Yelagina.

— Ce altceva putem face? Vin după noi!

Yelagina şi-a scos pistolul din toc şi l-a pus în mâna Demidovei.

— Cu tot respectul, Căpitane, dacă arunci în aer gura acestui tunel, ne vei ucide pe amândouă la fel de repede ca şi creaturile de acolo. Ne vei bloca aici, asta dacă nu vei face tavanul să se prăbuşească peste noi. Ţine-le pe loc cât de mult poţi. Eu am să verific dacă tunelul se continuă sau este o fundătură.

Demidova a confirmat dând din cap, şi şi-a trecut pistolul în mâna dreaptă şi grenada în stânga. Gloanţele nu-i vor ajunge prea mult timp.

A auzit-o în spatele ei pe Yelagina îndepărtându-se, folosindu-se de luminiscenţa sângelui creaturilor ca să vadă. Când zgomotul paşilor s-a topit, peste marginea terasei au apărut tentacule subţiri, şi prima creatură s-a ivit în gura tunelului. Demidova a ochit şi a apăsat pe trăgaci.

• • •

— Te punem în stare de arest şi te ducem înapoi, la bază, i-a spus Locotenentul.

Budanov îi avertizase, dar ei nu păreau să creadă nimic din ce le-a spus. Toţi, în afară de civilii care erau îngroziţi şi entuziaşti în acelaşi timp. *Alţi savanţi căcăcioşi*, se gândi Budanov. *Din cauza lor am venit aici*.

— Dar căpitanul şi restul unităţii mele sunt acolo, jos. Creaturile i-ai luat, şi poate...

— Greşeala voastră, a spus sec Locotenentul.

Părea nerăbdător să o ia din loc, mişcându-se nervos de pe un picior pe altul şi cercetând împrejurimile înzăpezite. Unul dintre oameni i-a aruncat lui Budanov o haină groasă, iar el abia aştepta ca sanitarul să-şi termine treaba ca să o poată îmbrăca. Momentan, nu-şi dorea altceva, decât puţină căldură.

Demidova şi ceilalţi nu au parte de căldură. Sunt acolo jos. Îngheţaţi, înspăimântaţi, poate morţi. Dar trebuie să mă asigur.

— Nu poţi să te uiţi măcar? a întrebat. Trimite un KA-52 să survoleze craterul şi să-l cerceteze cu reflectorul.

— Nu mai rămânem mult aici, deci nu avem timp pentru asta, s-a împotrivit locotenentul.

— Voi veneaţi aici oricum, spuse Budanov. Înainte de raportul piloţilor noştri. Nu-i aşa?

— Nu mai stăm mult, a repetat locotenentul, privindu-l fix în ochi pentru întâia oară. Doar cât să-şi ia ce au nevoie *halatele* astea *albe*, apoi ne cărăm dracului de aici. Eşti băftos că te luăm cu noi. Piloţii voştri au şters-o imediat ce au auzit, acum o oră.

— Ce au auzit?

Locotenentul a întors privirea. S-a încruntat. Unul dintre soldaţii săi a venit alergând, s-a dat aproape de el şi i-a şoptit ceva la ureche.

— Toată lumea, înapoi la elicopter! a strigat locotenentul.

— Dar, noi suntem..., începu să spună unul dintre cercetători.

Era ghemuit lângă crater, examinând ceva ascuns în zăpadă. *Una dintre creaturi*, a înţeles Budanov, şi s-a întrebat dacă nu cumva e una împuşcată de el.

— Faceţi, dracului, cum spun eu! a ordonat locotenentul.

Părea agitat.

— Ce se-ntâmplă? a vrut Budanov să ştie.

Doar gloanţele i-au răspuns.

KA-52 care supraveghea valea din aer, a coborât deasupra craterului şi a deschis focul cu tunurile de la bord. Trasoarele fulgerau prin aer, percutând pereţii puţului. Exploziile erau atât de puternice, încât Budanov simţea vibraţiile prin pământul solid, iar zăpada se scutura de pe crengile copacilor.

— Dar noi nu ştim..., a strigat unul dintre civili.

— *Noi* ştim, răspunse Budanov.

S-a ridicat şi o clipă, doar una, s-a luptat cu imboldul dat de toate simţurile sale care-i cereau să fugă.

Nu *pot să fug. Trebuie să-i ajut. Ei ar face la fel pentru mine*.

A întors spatele elicopterului. Nimeni nu l-a chemat înapoi; fie că nu l-au văzut fugind, fie chiar nu le păsa. Locotenentul era speriat, şi avea altele pe cap decât capturarea unui soldat dezertor.

Lângă locul unde trupul lui Zhukov era marcat cu un steguleţ roşu, a văzut un rucsac alb, abandonat de unul dintre civili. Prins pe el, era un colac de coardă subţire pentru alpinism. L-a deschis şi înăuntru a găsit diverse instrumente, vase pentru mostre şi un radio.

Când cacofonia de zgomote provocate de KA-52 a încetat, radioul s-a făcut auzit:

— ...plecăm în 3 minute!

Era vocea locotenentului.

— *Curăţarea* solului începe la 8 minute după aceea. Nu-ţi vei dori să te afli acolo când vin MiG-urile.

Isuse, vor distruge puţul craterului!

Budanov a alergat până aproape de marginea acestuia, a legat coarda de un copac solid, şi s-a întrebat ce mama dracului are de gând să facă în timp ce a aruncat colacul de funie în crater şi a început să coboare în rapel în întuneric.

A coborât cam 30 m şi s-a oprit pe o mică terasă ca să se odihnească, profitând de lumina slabă ce venea din adânc. Din rucsac a scos nişte pitoane şi a bătut repede unul în stâncă. S-a legat de el, şi-a proptit călcâiele pe marginea şi s-a pregătit să coboare şi mai în adânc. În cap îi ticăiau secundele. Cât timp a trecut de când a auzit transmisia? Câte minute au mai rămas până ce MiG-urile vor bombarda creaturile din craterul aflat în inima îngheţată a lumii?

Se simţea mirosul de metan şi se întreba dacă nu cumva inhalarea acestuia a la ucide. *Ce mod de a muri, când bombele sunt pe vine!*

La dracu cu asta, se gândi şi şi-a dat drumul în gol cu o viteză nesăbuită. S-a întors cu faţa spre perete pentru a se putea propti cu picioarele din timp în timp pe măsură ce cobora rapid... şi a auzit răsunând focuri de armă de dedesubt. Şi-a mai dat un impuls, privind în jos, în întuneric... doar că nu era deloc cu adevărat întuneric. O strălucire palidă, albă, se unduia ca un ocean straniu. Ceva mai aproape, dar pe peretele opus, aceeaşi lucire aluneca, se târa peste stâncă, apoi a văzut-o şi pe partea sa de perete. Încetinindu-şi coborârea, Budanov a simţit că se îneacă.

Atârnat de coardă, a văzut lucirea emisă de multe creaturi tentaculare care veneau spre el, grăbindu-se în sus, pe peretele puţului. A aruncat o privire în sus, spre cer, calculând cât timp i-ar trebui ca să ajungă acolo şi şi-a dat seama că în curând va fi mort. De fapt, Budanov a ştiut asta încă din momentul când a luat coarda şi a alergat către puţul ce emana mirosul de metan, dar acum înţelegea cu adevărat ce a făcut.

Singura lui şansă era *în jos*. A strigat din răsputeri:

— Căpitane! Kristina! Vasnev!

S-a împins cu picioarele în perete şi a lăsat coarda să-i alunece prin mâini, aproape în cădere liberă. Cădea ca o piatră, în timp ce creaturile năvăleau în sus, spre el. Acum, alegerea era făcută. Din acest moment, nu mai urmau decât consecinţele.

• • •

Demidova s-a dat înapoi, pietrele ascuţite de pe jos agăţându-i-se de pantaloni. Sângele a două creaturi revărsa o lumina palidă, fantomatică, în gura tunelului. Simţea în mână pistolul cald şi aştepta, cu inima bătându-i nebuneşte. Una dintre creaturile pe care le omorâse a căzut peste marginea terasei, dar cealaltă se zvârcolea pe jos la doar câţiva paşi de tălpile ghetelor sale. Şi-a înfipt călcâiele în pietre şi s-a dat înapoi, îndepărtându-se cu alţi câţiva centimetri de mortăciune şi de terasa de dincolo de ea.

Aceasta şuiera în timp ce sângera. Poate că era sunetul morţii creaturii sau doar zgomotul făcut de sângele cald ce venea în contact cu pietrele din tunel, precum micile pocnituri ale unui motor de maşină după ce a fost oprit.

Demidova şoptea rugăciuni, vocea sa stârnind ecouri în acel spaţiu înghesuit, şi asculta dacă se auzeau zgomote care să-i arate că se întorcea Yelagina. Cum vor ajunge înapoi la suprafaţă? Poate că ele vor rămâne în viaţă suficient timp, dar ce se va întâmpla cu Vasili şi echipa sa de cercetători? Gândul negru îi spunea că bărbatul ei este mort, dar Demidova nu voia să-l asculte. Îşi spunea sieşi că Vasili *trebuie* să fie în viaţă. dar poate că ar fi fost mai bine dacă îşi putea imagina că el e mort. Dacă accepta faptul că el nu mai are nevoie de ajutorul ei, însemna că ea se putea preda pur şi simplu sorţii, adică morţii care chiar acum se târa spre ea.

Creatura moartă a zvâcnit şi Demidova s-a tras înapoi, ochind cu pistolul. A clipit, holbându-se, când şi-a dat seama că nu creatura moartă s-a mişcat , ci una nou sosită. În spatele trupului care se răcea, diminuându-şi lucirea luminoasă, o altă creatură se târa peste marginea terasei şi înainta către ea, camuflată în spatele semenului ei. Acum erau şmechere, iar acest fapt o înspăimânta pe Demidova mai mult decât orice. Creaturile nu erau doar crude, erau şi inteligente.

— Te văd, a şoptit.

Şi aceasta a încremenit, de parcă ar fi înţeles.

Demidova a ridicat pistolul, continuând să strângă grenada în mâna stângă. Creatura s-a smucit spre dreapta, s-a urcat pe perete şi apoi pe tavan, agăţându-se de stânca goală. Tentaculele au şfichiuit spre faţa Demidovei, care s-a împins tare în călcâie, dându-se înapoi spre interiorul tunelului. Şi a apăsat pe trăgaci. Gloanţele au percutat şi ricoşat de pereţi, spulberând aşchii de piatră. Două au lovit creatura în plin, împrăştiind sânge luminos pe podeaua tunelului. Dinspre tavan, tentaculele au înhăţat-o de glezne, altele de păr, iar ea a ţipat când unul i s-a înfăşurat în jurul mâinii stângi – în care ţinea grenada.

Ar fi trebuit să-i trag inelul. Ar fi trebuit să o arunc. Ar fi trebuit...

A tras din nou în centrul trupului. După trei focuri, pistolul a percutat în gol. Creatura atârna, legănându-se, de tavan, tentaculele fiind încă lipite de stânca de deasupra. Demidova a încercat să-şi ţină respiraţia ca să-şi liniştească inima bubuitoare.

Şi-a pus grenada într-un buzunar şi le-a pipăit pe celelalte şi centura. Încă mai avea pumnalul, dar avea nevoie de muniţie... şi a găsit. O magazie. A ejectat-o pe cea goală şi a introdus-o în pistol pe cea plină.

Ceva se mişca pe terasă, alunecând şi rostogolindu-se.

Demidova nici măcar nu s-a uitat într-acolo. Ştia. Acum nu mai veneau doar câte unul după altul.

Cu pistolul ţinut încă în mâna dreaptă, a scos din nou grenada şi i-a tras inelul cu dinţii, continuând să o ţină strâns. Abia în clipa când o va arunca va începe numărătoarea inversă.

A inspirat adânc şi şi-a ridicat privirea.

Creatura care atârna de tavan a căzut pe podeaua tunelului, moartă, exact în clipa când celelalte au năvălit. Ea a văzut două, apoi şi-a dat seama că sunt trei, poate chiar patru, cu tentaculele amestecate acoperind gura tunelului. Demidova a tras o jumătate de duzină de gloanţe care au străpuns masa fremătătoare, dar ştia că i-a sosit timpul.

A lansat grenada, s-a întors şi a sărit în picioare.

Aplecată înainte, a rupt-o la fugă prin tunel, trăgând orbeşte în urma ei. În timp ce alerga, numărătoarea inversă îi ticăia în cap. În lumina vagă emisă de sângele de pe hainele ei, a văzut că tunelul coteşte şi l-a urmat după colţ. tavanul cobora şi pereţii se apropiau, iar ea se temu că a intrat într-o fundătură, doar că nu era nici un semn de...

— Kristina! a strigat. Adăposteşte-te, dacă eşti aici! Adăpos...

Grenada a explodat, sunetul canalizându-se către ea. I-a lovit timpanele ca un baros, iar explozia a aruncat-o spre înainte. S-a prăbuşit pe jos, alunecând pe pietrele ascuţite, iar fragmente din tavan au împroşcat-o, ţăndări de piatră şi praf. O crăpătura a apărut în stânca de deasupra capului şi Demidova se uita la ea, zgâriată şi însângerată, aşteptând să se prăbuşească peste ea.

Nimic.

A inspirat adânc, aer şi praf, şi şi-a dat seama că încă este vie. Când a aruncat grenada, scăpase pistolul din mână. Acum se uită în jur, cu urechile zvâcnind, dar în întunericul aproape total arma era pierdută.

A auzit zgomot de paşi venind către ea, şi a dat să scoată pumnalul, dar şi-a dat seama că creaturile nu aveau picioare. A apărut raza slabă de lumină a lanternei Yelaginei, şi ce mai rămăsese din lucirea sângelui creaturilor de pe uniforma femeii.

— Eşti în viaţă! a constatat Yelagina, mai degrabă uşurată decât surprinsă.

Nu voia să fie singură, iar Demidova îi dădea dreptate.

— Se pare că amândouă suntem. Am făcut tot ce am putut. Dar vom muri de foame aici, dacă nu ne sufocăm mai întâi.

Yelagina a îngenuncheat lângă ea:

— Poate că vom muri, dar nu în acest tunel.

Demidova s-a încruntat privind-o. Refuza să spere.

— Vino, spuse Yelagina, ajutând-o să se ridice în picioare. Avem o cale de ieşire.

— Spre suprafaţă?

Yelagina a evitat să-i întâlnească privirea.

— O cale de ieşire, a repetat. Asta e tot ce-ţi pot garanta deocamdată.

O nouă scânteie de speranţă s-a aprins în Demidova şi din nou şi-a permis să se gândească la Vasili. Poate că nu e prea târziu. Poate că încă mai e în viaţă.

Amândouă nu mai aveau decât pumnalele, dar momentan încă mai trăiau. Şi vor lupta pentru asta.

• • •

Tunelul cobora. Urechile Demidovei încă mai ţiuiau, toate sunetele fiind înfundate datorită apropierii ei de explozia grenadei. Inima îi bătea cu putere dar respira adânc şi-şi ţinea braţele întinse, pipăind cu degetele pereţii tunelului, în timp ce se străduia să rămână calmă şi raţională. Pe stâncă erau creste şi striaţii destul de diferite de ceea ce putuse să remarce pe suprafaţa puţului uriaş. dacă această dolină a fost creată de dedesubt printr-o enormă explozie de metan, aşa cum crezuse Vasili, atunci acest tunel lateral a fost făcut prin alte mijloace.

Ceva/cineva l-a cioplit.

Câteva minute au trecut într-o relativă linişte, Demidova urmând-o pe Yelagina, cele două femei făcând tot ce puteau să nu alunece. Schimbările de direcţie ale tunelului duceau adesea la câte o secţiune brusc abruptă, şi cu un pas greşit puteau să se aleagă cu gâtul rupt.

Luminiscenţa sângelui ce-l împrăştiaseră se diminua cu fiecare minut ce trecea şi, în curând, singura sursă de lumină a rămas lanterna Yelaginei. Aerul adia uşor în jurul lor, nu cât o briză, ci mai degrabă ca un fel de respiraţie subterană. Tunelele *respirau*, dovadă că erau deschideri undeva înainte şi mai jos.

La ele ajungeau zgomote, şoapte slabe şi mişcare urmate de ceva ce răsuna ca şi cum se prăbuşeau mii de tone de stâncă şi pământul se cutremura, dar ele rămâneau absolut singure în tunel. Demidova a răsuflat uşurată când tunelul s-a orizontalizat şi a simţit că poate sta

dreaptă, în picioare. Yelagina a mărit ritmul paşilor, şi curând aproape că alergau. Bătăile inimii ei, cadenţa familiară a paşilor, i-a redat Demidovei calmul şi încrederea care i-au permis să-şi adune gândurile. *Găseşte sursa curentului de aer*, îşi spunea sieşi. *Vezi dacă putem urca. Rupe contactul cu creaturile urmăritoare şi încearcă să afli starea cercetătorilor – morţi sau vii?*

— Acolo luceşte ceva..., începu să spună Yelagina.

Apoi a înjurat, s-a poticnit şi s-a prăvălit în faţă. Demidova s-a dat înapoi şi şi-a scos pumnalul, gata de luptă. Pasul înapoi a salvat-o. Chiar în faţa sa, Yelaghina îşi întindea braţele încercând să se prindă de ceva ca să nu se prăbuşească într-o gaură din podeaua tunelului, o deschidere ce părea fără fund. Curentul de aer ieşea constant din acea gaură.

— Kristina! a strigat Demidova, uitându-se în jur şi încercând să-şi dea seama cum o putea ajuta.

Yelagina reuşi să-şi ridice un picior şi să-şi proptească glezna pe marginea abisului, apoi se trase singură în siguranţă de partea cealaltă a găurii de 1,5 m. Văzuse lucirea, dar se mişcase prea repede pentru a se mai putea opri, aşa că a sărit. Şi a fost cât p-aici să nu reuşească.

Se uitau una la alta peste gaură. Nici una nu voia să rămână singură. Yelagina şi-a folosit lanterna ca să cerceteze marginile, apoi s-a uitat la Demidova parcă sugerându-i să ocolească – dacă era extrem de atentă – fără să cadă. S-a întins pe burtă şi s-a târât pe margine ca să privească în adânc, atrasă de uşoara strălucire ce emana de acolo. De cealaltă parte, Yelagina a făcut la fel.

Demidova se simţi năucită.

Yelagina a reuşit să vorbească prima:

— Asta e...? E un fel de... *oraş?*

Mult dedesubt, probabil la câteva sute de metri, erau meandre şi spirale de piatră, un fel de labirint de trasee ciudate, sfere şi turnuri răsucite. De aceste spirale de piatră atârnau nenumărate creaturi, fie adormite, fie stând pur şi simplu şi visându-şi reveriile subterane sau

contemplând labirintul lumii lor subpământene şi, poate, noua lume pe care au descoperit-o deasupra lor.

— O, Doamne, a şoptit Demidova.

— Căpitane, a atenţionat-o Yelagina încet.

Demidova şi-a înălţat privirea şi a văzut-o că s-a ridicat în genunchi, apoi în picioare. S-a lipit de zid şi a trecut pe lângă gaură. Mesajul nu avea nevoie de cuvinte – *ridică-te, nu te uita, nu te gândi, şi hai să ne cărăm dracului de aici*. Demidova o fi fost ea *la comandă*, dar în acel moment era chiar bucuroasă să o lase pe Yelagina să o ghideze.

S-a mai uitat o dată la oraşul-cuib strălucitor şi extins aflat dedesubt, apoi s-a ridicat, fără a se aştepta să-l mai vadă vreodată. Respirând adânc, a pus piciorul pe o ieşitură din stânca din laterala gropii, apoi a dat din cap.

— Nu. Înapoi.

— Căpitane...

— Înapoi, Soldat.

Yelagina şi-a retras mâna, a ezitat un moment, apoi s-a dat înapoi, lăsându-i destul loc ca să sară. Demidova a sprintat scurt şi a sărit peste groapă. A aterizat pe vârful piciorului stâng, cu mâinile fluturând, şi s-a proptit drept în Yelagina, care a prins-o cu braţele deschise.

O clipă au rămas aşa, apoi Demidova a răsuflat adânc şi i-a spus:

— Ia-o înainte.

Urmau raza lanternei Yelaginei, trecând pe lângă nişte locuri unde tunelul se ramifica în diverse direcţii, până ce au găsit una în urcare. Demidova s-a oprit ca să verifice curentul de aer, apoi i-a făcut semn Yelaginei să continue drumul în sus. Se mişcau doar de un minut sau două, când Demidova, care se uita peste umărul Yelaginei, şi-a dat seama că poate distinge mai multe detalii ale tunelului din faţă decât îi fusese posibil până acum. I s-a pus un nod în gât şi a înhăţat-o pe Yelagina de jachetă.

— Stop, i-a şuierat în ureche. Linişte.

Secunde lungi au stat nemişcate în tunel, ascultând doar. Demidova se uita înainte şi îşi simţea inima bătându-i nebuneşte în piept. Simţind primejdia, Yelagina a stins lanterna, confirmând faptul de care se temea căpitanul. Nu numai că tunelul era luminat de foto-luminiscenţa ciudată a creaturilor, dar aceasta devenea tot mai puternică. Puteau auzi târâşul tentaculelor pe piatră.

O parte a Demidovei îşi dorea să şarjeze înainte. Dar şi-a reamintit cum l-au ucis creaturile pe Zhukov şi s-a gândit că poate ar trebui să se retragă într-un tunel lateral şi să aştepte să treacă pe lângă ele acest val de creaturi.

Demidova a tras-o de mână pe Yelagina şi s-au întors, dar...

În tunel era aceeaşi lumină şi în urma lor.

— Nu, spuse Yelagina încet.

Amândouă şi-au scos pumnalele. Nu mai aveau alte arme şi nici unde să fugă. Au fost cuprinse de un sentiment de renunţare, dar degetele strângeau mânerele pumnalelor, gata de luptă indiferent de şanse.

Creaturile se întindeau, se rostogoleau, se furişau în lungul tunelului, sosind mai întâi dintr-o direcţie, apoi şi din cealaltă. Unele se târau pe pereţi şi tavan, umplând spaţiul tunelului cu tentaculele zvârcolitoare şi strălucirea lor nepământeană ca un fel de coşmar submarin.

— Căpitane, Uite-te la cele mici.

Demidova le văzuse, creaturi minuscule de mărimea degetului ei mare, poate şi mai mici. Atârnau de celelalte sau se mişcau cu rapiditate printre ele. Cele mici păreau să prefere tavanul, creând un fel de strat mişcător de muşchi. Creaturile au înaintat până ce singura porţiune stâncoasă liberă a fost micul cerc în care stăteau Demidova şi Yelagina.

Şi-atunci covorul sufocant al creaturilor s-a despărţit şi au ieşit la iveală două siluete întunecate, ca nişte fantome pe fondul luminozităţii stranii a creaturilor.

Pentru un moment, Demidova nici nu mai putu să respire sau să vorbească, apoi a reuşit să horcăie un singur cuvânt:

— Vasili?!

Îşi coborî mâna cu pumnalul, iar Yelagina înjură, încremenită de şoc. Vasili Glazkov – iubitul şi cel mai bun prieten – se opri la doar un metru de ele, urmat de Amanda Hart. Creaturi mici le atârnau de haine şi de carne. Faţa lui Hart părea umflată în jurul ochiului ei stâng, de parcă ceva se mişca sub piele, aproape de orbită. Demidova vru să-l privească pe Vasili, dar umflătura ce pulsa pe chipul lui Hart, o făcea să se uite fix la ea.

— Salut, Anna, spuse Vasili.

Vocea era diferită, deopotrivă înfundată şi răsunătoare. În tunel au răsunat o duzină de voci. Părea trist, iar vocea sa era şi mai tristă.

— Vasili, tu eşti...

Nu ştia *ce* era.

— E ruşinos, spuse el. Atât de mulţi morţi.

— Doar noi am mai rămas, a răspuns ea.

Dar când Vasili a vorbit din nou, ea s-a gândit că poate el nu se referea la soldaţii care au murit.

— Trebuie să înţelegi că ele nu sunt diferite de noi.

— CE? a intervenit Yelagina, dând confuză din cap. Creaturile sunt *absolut* diferite de noi.

Vasili nici măcar nu a privit-o. Era concentrat asupra Demidovei.

— E frumos aici. O întreagă lume minunată. Când puţul s-a deschis deasupra lor, au ieşit să exploreze, aşa cum am venit noi jos. Ei ne studiază pe noi, începând să înveţe despre lumea noastră. Deja ne-au pătruns profund. Amanda a suferit o rană teribilă, iar ei au reparat-o, au întărit-o.

Pe sub pielea de pe gâtul Amandei se mişcau creaturi, şi ceva i se zvârcolea sub scalpul, părul mişcându-i-se de unul singur. Demidova s-a uitat la Vasili, simţind că stomacul i se urcă în gât. Spera să nu vadă lucrul de care se temea cel mai mult. Cumva i se umfla un pic obrazul?

Acolo unde îi pulsa tâmpla, era doar sângele ce circula printr-o venă, sau ceva se zvârcolea sub piele?

— Cine vorbeşte acum? a întrebat.

Vasili s-a încruntat.

— Anna, dragostea mea, trebuie să asculţi. Sunt atâtea lucruri pe care noi le putem învăţa.

Ea nu-şi putea regăsi vocea, neîndrăznind să întrebe ce voia să spună Vasili prin *noi*.

— Dr. Glazkov, a intervenit Yelagina, mişcându-se neliniştită pentru că micile creaturi se adunau deasupra capului ei. Indiferent ce-am avea de învăţat, vom avea timp pentru asta, dar unii din echipa noastră au murit şi nu-l văd pe profesorul Brune să fie împreună cu tine. Căpitanul Demidova şi cu mine trebuie să ne întoarcem. Ne poţi scoate la suprafaţă? Indiferent ce sunt creaturile astea, indiferent ce ai descoperit, superiorii noştri vor dori să ştie. Noi trebuie să...

— Opreşte-te, Kristina, i-a spus Demidova.

Yelagina a tresărit, uitându-se la ea de parcă-şi pierduse minţile.

— Acesta care vorbeşte nu este Vasili. Nu mai este el.

Vasili zâmbi. Mici tentacule au ieşit pe la colţurile gurii, ca nişte crăpături pe buze.

— Ce-i drept, e drept, referitor la cine vorbeşte.

Demidova a ridicat pumnalul, dar creaturile au fost peste ea.

Yelagina a ţipat şi amândouă s-au împotrivit, dar, pur şi simplu erau prea multe creaturi care le imobilizau şi le contorsionau ca pe nişte marionete.

Apoi le-au tras în jos, mai în adânc decât fuseseră înainte.

• • •

O făcu să se gândească cam cum ar fi înecul. Tentaculele a ţineau cu blândeţe, ducând-o înainte, trecând-o de la o creatură la alta precum fluxul şi refluxul curenţilor oceanici. Uneori tentaculele îi acopereau

ochii, dar alteori putea să vadă fosforescenţa feerică a acestora – atât de luminoase şi atât de aproape – încât făceau ca labirintul subteran să pară şi mai întunecat. Era dificil de văzut altceva în afara de striaţiile zidurilor sau siluetele lui Vasili şi Hart. Marea de creaturi o ridica precum un val, apoi o trăgea din nou în jos, transportând-o înainte. O clipă, Demidova a văzut-o şi pe Yelagina şi a simţit un sentiment de oarecare uşurare ştiind că indiferent ce se va întâmpla acum, măcar erau împreună.

Încerca să nu se gândească la Vasili, să se concentreze asupra bătăilor propriei sale inimi, şi asupra respiraţiei. Cel care vorbise a fost chiar Vasili, luminat de revelaţia descoperiri? Sau aceste creaturi s-au travestit ca fiind omul ei, recrutându-l pentru Cauza lor, în încercarea de a găsi o *gură* potrivită prin care să comunice cu *ostilii* pe care-i găsiseră sus, la suprafaţă?

Imaginea creaturilor ce se mişcau pe sub pielea de pe faţa lui Hart au făcut-o să vrea să ţipe. Doar dorinţa ei de a supravieţui i-a dat puterea de a rămâne tăcută. Fiecare clipă cât mai era vie, era una în care se putea gândi cum să *rămână* în viaţă.

Cu un ultim *val*, oceanul de creaturi a lăsat-o pe o stâncă aspră, apoi s-a retras. A clipit, încercând să-şi recupereze simţul de orientare. Privind în sus, a văzut că au dus-o la baza imensului puţ original. Micul cerc cu lumina cenuşie a zilei era mult deasupra capului, la fel de minunat şi de neatins precum luna plino într-o noapte de iarnă.

Nu de neatins, se gândi. *Poţi să te caţeri dacă eşti nevoită*.

Dar nu ar fi reuşit nicicând. În jurul ei, cincisprezece metri în toate direcţiile, creaturile luminoase mişunau, se agitau, se rostogoleau unele peste altele, în grămezi ce-i ajungeau până la umeri. Demidova nu ştiau ce vor de la ea, dar n-avea nici o îndoială că era prizoniera lor.

Creaturile s-au dat în lături ca să-i lase pe Vasili şi Hart să se apropie din nou de ea.

— Anna, a început Vasili. Au nevoie de un emisar. Este atât de mult...

— Unde-i Kristina? Soldatul Yelagina. Unde este?

Încă un *val* şi creaturile au depus-o pe sol pe Yelagina, lângă Demidova, şocată şi scuipând, cu lacrimile curgându-i pe chip. Demidova a apucat-o de braţ, ajutând-o să se ridice în picioare. În fosforescenţa stranie, arăta ca o fantomă.

Yelagina şi-a şters faţa, cu o expresie de nebunie în ochi.

— L-am văzut pe Budanov! Este aici, jos, cu noi!

— Budanov e mort.

— Nu! dădu Yelagina din cap, şocată. Jur, l-am văzut clar, doar de la un metru depărtare.

Întinse mâna spre masa fremătătoare de creaturi.

— Este acolo, undeva. Cu ele!

Demidova s-a uitat la Vasili, sau la cine o fi vorbit prin el.

— Dă-mi-l!

Vasili şi Hart au schimbat o privire pe tăcute. Creaturile de sub pielea lui Hart s-au zvârcolit, umflându-i obrazul stâng. Într-o clipă, un mic mănunchi de tentacule i-au ieşit din ureche, apoi s-au retras ca picioarele unui crab adăpostit într-o cochilie de melc.

— Este rănit, spuse Vasili. Ele îl pot ajuta. Îl pot vindeca.

Demidova i-a sesizat ezitarea din voce, întârzierea dintre gând şi vorbă, şi a ştiut că nu Vasili era cel ce vorbea. Nu cu adevărat, nu din proprie voinţă.

— Dă-mi-l, a cerut, şi am să vă duc mesajul la suprafaţă.

Creaturile care o *manevrau* pe Hart i-au făcut faţa să zâmbească.

Vasili a dat din cap şi masa de creaturi s-a învolburat. Ca într-o monstruoasă naştere, Budanov a fost expulzat din masa pulsatilă. Unul dintre braţele sale era rupt şi răsucit sub el într-un unghi imposibil. Din gambă îi ieşea prin ţesătura pantalonului capătul osului rupt. Faţa îi era murdară şi însângerată, dar ochii îi erau deschişi şi aţintiţi asupra Demidovei. În ei se vedea spaima.

— Soldat...

— Nu, ascultă, a întrerupt-o Budanov, întins pe stâncă, cuprins de nebunie şi disperare. Urmează să fie executată o lovitură aeriană! În orice minut... Băga-mi-aş... în orice secundă! Vor...

Budanov şi-a întors privirea către cercul de lumină palidă aflat mult deasupra.

Acum le putea auzi şi ea – soseau MiG-urile – vuietul familiar al apropierii lor. Mai aveau doar câteva secunde. A cuprins-o o tristeţe teribilă, o durere pe care n-a cunoscut-o niciodată. S-a uitat la Vasili, simţind cum se deschide un abis în ea, acolo unde ar fi trebuit să fie restul vieţii lor. El i-a întors privirea, reflectându-i jalea. Apoi i-a văzut zbaterea de sub ochiul drept.

— Toate lucrurile pe care le-am fi putut învăţa, spuse, iar ea nu era sigură dacă Vasili vorbea despre ei, sau creaturile vorbeau despre toate celelalte.

Şuieratul bombelor în cădere. Vuietul unei explozii sus, la suprafaţă – o ratare. O avalanşă de bucăţi de stâncă desprinse din pereţii puţului.

Marea de creaturi s-a mişcat spre Demidova, şi ea a ţipat, dându-se aproape de Yelagina. Creaturile au acoperit-o, au ridicat-o, şi au dus-o repede de acolo. A simţit prima explozie, impactul, fulgerul fierbinte, în timp ce creaturile o duceau în tunelurile interioare. Ardeau, creaturile şi pielea ei, apoi nu a mai simţit nimic.

• • •

Mai întâi, doar o ciupitură. Atât.

Apoi o zgârietură.

Demidova a tresărit, surprinsă că mai era în viaţă, dar cuprinsă de durere. Durere de arsură, de târâre, ce o făcea să geamă, să se crispeze, şi să se roage şoptit lui Dumnezeu, în care nu crezuse niciodată.

Pleoapele i-au fluturat şi şi-a deschis ochii, şi doar o clipă, durerea s-a diminuat puţin. Oraşul din jurul ei – *oraş* era singurul termen potrivit – nu putea fi real, şi totuşi era sigură că nu visează. Un moment

a lăsat durerea să o bântuie, privind la frumuseţea şi minunăţiile vârtejurilor, a curbelor, a valurilor şi a straniilor spirale care semănau mai mult cu nişte copaci, nişte chestii înalte pe ale căror *trunchiuri* şi *ramuri* atârnau mii de creaturi tentaculare, toate emiţând acea lumină slabă, fantomatică. Ea şi Yelagina îl văzuseră de departe, de sus, dar acum se aflau aici, în mijlocul lui. Se afla în casa lor.

Altă zgârietură şi durerea a revenit.

Gemând, Demidova şi-a coborât privirea şi le-a văzut pe pielea ei goală, o sută de mici creaturi, ale căror tentacule îi mângâiau şi îngrijeau carnea vie şi arsă din răni.

— NU! a ţipat, încercând să le scuture de pe ea scâncind în agonia mişcării. A rămas nemişcată, în timp ce o gândurile şi revelaţia adusă de ele o umpleau de groază.

Îşi aducea aminte de bombardament, de explozia care a străbătut tunelul chiar în momentul când creaturile o duceau repede de acolo.

— Ele ţi-au salvat viaţa, spuse o voce.

Demidova a recunoscut vocea fără să se întoarcă spre el. S-a abţinut, pentru că ştia că dacă s-ar fi uitat la Vasili, ar fi văzut ceva ce *semăna* cu el, dar *nu ar fi* el. O surprinse pentru că nu a mai vorbit.

Înghiţind cu greu, simţind atingerea grijulie a tentaculelor, s-a uitat în dreapta şi l-a văzut stând în apropiere, supraveghind-o. Creaturile atârnau de hainele sale şi de păr. Când a vorbit din nou, ei i se păru că-i vede una şi în gura, dar poate că a fost doar un joc de lumină.

— Yelagina? Budanov? l-a întrebat.

— Îmi pare rău.

Demidova a suspinat, închizând ochii.

— De ce am fost salvată?

Răspunsul lui Vasili a venit chiar de lângă ea.

— Ţi-am spus. Au nevoie de un emisar.

Ea a deschis ochii, iar el se afla chiar acolo, îngenuncheat lângă capul ei, cercetând-o cu blândeţe – cu o preocupare aproape parentală.

— Mai sunt şi alte puţuri. Alte cratere. Au fost deschise în toată regiunea. Unele vor fi distruse, cum a fost acesta. Dar nu toate.

Pielea ei arsă pulsa de durere, dar simţea că mângâierea acelor tentacule începuse să o liniştească. Încet, s-a ridicat în picioare.

Demidova a răsuflat:

— Vasili...

El a ignorat-o continuând?

— Vor împărţi cu tine unele dintre darurile lor. Te vor învăţa lucruri minunate, inclusiv cum le este posibil să vindece distrugerile cărnii tale...

— Vasili...

— ...şi apoi le vei duce mesajul la suprafaţă.

— Vasili!

S-a uitat la ea, clipind de parcă s-ar fi trezit. Vasili avea faţa nerasă şi părul la fel de zburlit ca întotdeauna. În acest moment, semăna atât de mult cu sine însuşi.

— Ce este, Anna? a întrebat, cu ochii îngustaţi, de parcă o provoca să pună întrebarea.

Ea a fost aproape să renunţe. Doar spusul vorbelor a costat-o totul.

— Cui îi vorbesc acum?

Vasili nu şi-a întors privirea, dar nici nu i-a dat un răspuns. Au trecut câteva secunde înainte de a continua să descrie misiunea pe care intenţionau să i-o dea creaturile.

Demidova a simţit gustul lacrimilor sărate ce-i curgeau pe obrajii scorojiţi şi-i ajungeau pe buze. A lăsat capul jos, fără să mai audă cuvintele lui Vasili decât ca pe un murmur înfundat.

Braţul drept nu-i fusese ars. S-a uitat la pielea netedă, neatinsă.

Sub ea se mişca ceva.

SFÂRŞIT